

“Ὡ εἶα νῦν, ὦ εἶα πᾶς, εἶα μάλα.”

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ, ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΗΝ 1ην ΚΑΙ 15ην ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ.

ΕΤΟΣ Ι.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 15/27 ΜΑΙΟΥ, 1871.

ΑΡΙΘΜΟΣ 1.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.—Εἰσαγωγή.—Συνοπτικὴ βιογραφία Γρηγορίου τοῦ Ε΄ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως (μετὰ εἰκόνας).—Οἱ Παρίσιοι καὶ τὸ Γαλλικὸν ἔθνος.—Ἀραβία (μετὰ εἰκ.).—Ποικίλα.—Ελικώνια ἄνθη.—Περὶ Βιομηχανίας.—Διάλογος περὶ Πιγαλίωνος (μετὰ εἰκ.).—Τηλεγραφήματα.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΤΟΙΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΕΛΛΗΣΙ ΚΑΙ ΦΙΛΕΛΛΗΣΙ ΧΑΙΡΕΙΝ ΠΟΛΛΑ.

Ἐπῆρξεν ἐποχὴ, καθ' ἣν ἡ φίλη ἡμῶν πατρίς ἦν ἡ μόνη ἐστία τῶν φώτων. Ἐν αὐτῇ ἀνέλαμψαν, ὡς φωστῆρες φαινοὶ, οἱ μέγιστοι νόες τῆς ὑψηλίου ἐξ αὐτῆς δὲ ἔρρευσαν, ὡς ποταμοὶ ὑδάτων πολλῶν, τὰ διανυγῆ νάματα ὑψηλῆς καὶ πρωτοτύπου ποιήσεως, βαθείας καὶ ἐμβριθοῦς φιλοσοφίας, εὐγενοῦς πολιτισμοῦ καὶ ἀληθοῦς ἐλευθερίας. Τὰ ἔθνη συνωθοῦντο πανταχόθεν πρὸς τὴν πνευματικὴν ἐκείνην ἄρουραν ὅπως συλλέξωσι κερπὸς ἐπιστήμης καὶ καλλιτεχνίας. Ἄλλὰ φεῦ! ὁ χρυσοῦς ἐκεῖνος αἰὼν παρήλθεν αἰῶνες διεδέχθησαν αἰῶνας καὶ ἐποχαὶ ἐποχὰς, ἡ δὲ πατρίς ἡμῶν ὑποκύψασα εἰς τὸν ἀμετάτρεπτον νόμον τῆς φύσεως, ἤκμασε καὶ παρήκμασεν· ἐξετέλεσε τὴν μεγάλην αὐτῆς ἀποστολὴν καὶ ἀνεπαύθη. Ἐθνη παντοδαπὰ καὶ βάρβαρα εἰσβαλόντα εἰς τὸ ἱερὸν αὐτῆς ἔδαφος, κατεμίαναν αὐτό· τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς παιδείας καὶ ἐπιστήμης ἐκαλύφθη ὑπὸ πυκνοτάτης

τέφρας, τὰ δὲ ἀγλαὰ τεμένη τῶν Μουσῶν βεβηλωθέντα κατηρημώθησαν. Σκότος βαθὺ διεδέχθη τὸ φῶς, καὶ αἱ Μοῦσαι μετὰ τῶν Χαρίτων ἀρθεῖσαι μετέωροι ὑπεράνω τῶν νεφελῶν καὶ στρέψασαι δακρύβρεκτον ὄμμα πρὸς τὴν ἱερὰν αὐτῶν ἐστίαν, ἀπέπησαν πρὸς τὰς φιλοξένους ἀκτὰς τῆς Ἰταλίας. Εὐγενεῖς ψυχαὶ ὑπεδέχθησαν θερμῶς τὰς φυγαδευθείσας σεμνὰς παρθένους, παρασχούσαι αὐταῖς πᾶσαν περίθαλψιν. Ἡ ἔλευσις αὐτῶν ἐσήμανε τὴν ὥραν τῆς ἀναγεννήσεως τῶν γραμμάτων, τὸ δὲ σκότος τοῦ μεσαιῶνος ἤρξατο νὰ διαλύηται. Ἡ ἐπιστήμη ἀναζήσασα καὶ αὐθις διεδόθη ὡς δι' ἠλεκτρισμοῦ εἰς σύμπασαν τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην, ἥτις τὴν σήμερον προήχθη εἰς τηλικούτον βαθμὸν ἀναπτύξεως καὶ προόδου! Οἱ προγονικοὶ ἡμῶν θησαυροὶ ἐκαλλιεργήθησαν μετὰ πολλῆς ἀκριβείας καὶ κρίσεως ὑπὸ τῶν ἐσπερίων τούτων ἔθνῶν, νέαι δὲ ἐπιστημονικαὶ ἱνακα-

λύφεις κατέστησαν τὸν αἰῶνα ἡμῶν, αἰῶνα θανάτων. Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἐπιστημῶν εἰς τὴν βιομηχανίαν ἔδωκε νέαν ζωὴν εἰς τὰς κοινωνίας· ἡ δὲ εὐρεία διάδοσις παντοειδῶν γνώσεων δι' ἀπειραρίθμων ἀφελίμων βιβλίων καὶ διὰ τῆς ἀενάου κυκλοφορίας περιοδικῶν καὶ ἐφημερίδων παρέχει ποικίλην καὶ χρησιμωτάτην πνευματικὴν τροφήν εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῶν πολιτῶν. Τὰ ἀναρίθμητα μουσεῖα καὶ αἱ παμπληθεῖς βιβλιοθήκαι τῆς Ἑσπερίας Εὐρώπης εἰσὶ πλήρεις πολυτίμων θησαυρῶν τοῦ τε ἀρχαίου καὶ τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ.

Τὸ δὲ πολυπαθὲς ἡμῶν ἔθνος, καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα τῆς τε πολιτικῆς καὶ πνευματικῆς αὐτοῦ καταπτώσεως, τί ἔπραττε; Καίτοι καταπιεζόμενον σκληρῶς ὑπὸ τῆς σιδηρᾶς χειρὸς τῆς τυραννίας καὶ βαρβαρότητος, οὐδέποτε ἐπελάθετο τῆς ἀρχαίας αὐτοῦ εὐκλείας· οὐδέποτε ἀπώλεσε τὴν ἐλπίδα τῆς ἀναγεννήσεως· ὁ δὲ πόθος τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν γραμμάτων πάντοτε διετηρεῖτο καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ διατηρῆται ἀκμαῖος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. Ἦδη ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ὁ πρὸς τὴν παιδείαν ζήλος αὐτοῦ ἔλαβε νέαν ζωὴν· ἔκτοτε ἡ ὀμιλουμένη ἡμῶν γλῶσσα ἤρξατο νὰ καλλιεργῆται, αἱ δὲ νεώτεροι ἰδέαι, διὰ τῶν λογίων τοῦ ἔθνους, νὰ μετοχετεύονται εἰς τὴν Ἑλλάδα· ὁ ἀριθμὸς τῶν λογίων ἠϋξήσεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, σχολεῖα δὲ ἰδρῦθησαν πολλαχού, καὶ οὕτως ἡ Ἑλλάς ἐγερθεῖσα ἐκ τῆς πολυχρονίου νάρκης, ὑψωσε τὴν σημαίαν τῆς προόδου. Οἱ λόγοι τοῦ ἔθνους φιλοτιμοῦνται νὰ πλουτίσωσι τὴν νεωτέραν ἡμῶν φιλολογίαν διὰ τῶν νεωτέρων ἀνακαλύψεων τῆς ἐπιστήμης, ὅθεν τινὲς μὲν ἐξ αὐτῶν μεταφέρουσιν εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα πολῦτιμα πονήματα σοφῶν Εὐρωπαίων, τινὲς δὲ φωτί-

ζοῦσι τὸ ἔθνος διὰ περιοδικῶν καὶ ἐφημερίδων καὶ οὕτως ὁσημέραι μεγεθύνεται ὁ κύκλος τῆς παρ' ἡμῖν διανοητικῆς ἀναπτύξεως.

Ἐπιθυμοῦντες δὲ καὶ ἡμεῖς νὰ φανώμεν κατὰ τι χρήσιμοι τῇ φίλῃ ἡμῶν πατρίδι, ἀπεφασίσαμεν τὴν ἔκδοσιν περιοδικοῦ συγγράμματος ἐν τῇ μητροπόλει ταύτῃ τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου. Τὸ σύγγραμμα ἡμῶν κοσμούμενον δι' ὠραίων εἰκόνων καὶ φέρον τὸ ὄνομα ΑΡΓΩ, θέλει δημοσιεῦσθαι δις τοῦ μηνός. Ἡ δὲ ἐπωνυμία αὐτοῦ ἔχει συμβολικὴν ἔννοιαν καθὼς δηλαδὴ ἡ Ἄργω τῶν ἀρχαίων ἀπέπλευσεν εἰς τὴν Κολχίδα ὅπως μετενέγκη ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ χρυσοῦν δέρας, οὕτω καὶ ἡ Ἄργω ἡμῶν θέλει προσπαθεῖ, τὸ ἐπ' αὐτῇ, νὰ μεταφέρῃ ἐκ τῶν πλουσίων ἀποθηκῶν τῆς νεωτέρας φιλολογίας, ἀφελίμους γνώσεις εἰς τὴν διψῶσαν παιδείας καὶ μαθήσεως πατρίδα ἡμῶν.

Ἡ ὕλη τοῦ συγγράμματος ἔσεται ποικίλη· πολλάκις πλησίον φιλολογικῆς διατριβῆς, θέλει βλέπει τις ἄρθρον πολιτικόν, ὅπερ δυνατὸν νὰ παρακολουθῆται ὑπὸ τοπογραφίας ἢ ἔθνογραφίας τινός· αἱ βιογραφίαι τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν πάσης ἐποχῆς καὶ παντὸς ἔθνους, θέλουσιν ἀποτελεῖ οὐσιῶδες μέρος τῆς ὕλης· ἐν ᾧ αἱ ἐπιστήμαι μετὰ τῆς βιομηχανίας συνεχῶς θέλουσι κατέχει σελίδας τινὰς τοῦ φύλλου ἡμῶν. Ἄνθη τινὰ ἐκ τῶν παραδείσων τῆς νεωτέρας ἡμῶν ποιήσεως γειννιάζοντα τερπνῶ τινι διηγήματι, θέλουσι παρέχει εὐάρεστον ἀνάγνωσμα εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας ἀνακούφισίν τινα τοῦ νοῦς μετὰ σπουδαίαν μελέτην· τὰ δὲ τελευταῖα τηλεγράφηματα τῶν νεωτέρων εἰδήσεων, θέλουσιν ἀποτελεῖ τὴν ὀπισθοφυλακὴν ἐκάστου τεύχους.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ Ε΄ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

“Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων.”

Σήμερον ὅτε συμπληροῦται ἡ πεντηκονταετηρίς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως, τὰ δὲ ἱερὰ λείψανα τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας τοῦ ἔθνους ἡμῶν, μαρτυρικῶς θανάτω, τὴν πατρίδα καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τιμήσαντος Πατριάρχου Γρηγορίου μεταφέρονται εὐλαβῶς ἐκ τῶν φιλοξένων ἀκτῶν τῆς Ῥωσσίας εἰς τὸ πατριον ἔδαφος, δημοσιεύοντες, ἀγαθῇ τύχῃ, τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τῆς Ἄργου, προτάσσομεν τὴν εἰκόνα τοῦ μακαρίου ἐκείνου ἀνδρὸς μετὰ συνοπτικῆς βιογραφίας, ἣν συνετάξαμεν σταχυολογήσαντες αὐτὴν ἐκ τῶν ἀσφαλεστέρων καὶ ἀρίστων πηγῶν.

Ἐν τῇ εὐάνδρῳ ἐκείνῃ ἐπαρχίᾳ τῆς Πελοποννήσου, ἦν πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων κατόκησαν οἱ Προσέληνοι Ἀρκάδες, πλησίον τῆς θησώας τῶν ἀρχαίων καὶ ἐπὶ τῶν ὑψωμάτων τῶν Ἀροανείων ὀρέων, κείται ἡ περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ διδασκαλεῖον κωμόπολις Δημητσάνα, ἐν ᾗ τῷ 1745 ἐγεννήθη ὁ πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ε΄. παρὰ πατρός μὲν Ἰωάννου Ἀγγελοπούλου, μητρός δὲ Ἀσημίνας, Γεώργιος ἐν τῷ θείῳ βαπτίσματι ὀνομασθεῖς.

Παιδευθεὶς δὲ τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι, παρὰ τοῖς διδασκάλοις Μελετίῳ ἱερο-

μονάχῳ καὶ Ἀθανασίῳ Ῥουσοπούλῳ, εἰκοσαέτης γενόμενος, μετέβη εἰς Ἀθήνας, ἔνθα ἐπὶ δύο ἔτη διήκουσε τῶν μαθημάτων Δημητρίου τοῦ Βούδα. Κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1767, ἀποπλεύσας εἰς Σμύρνην, συνώκησε μετὰ τοῦ ἐκεῖ θείου αὐτοῦ Μελετίου ἱερομονάχου καὶ ἠκροῶτο καρποφόρως τῶν ἐν τῇ Εὐαγγελικῇ σχολῇ διδασκομένων μαθημάτων. Ἐπειτα δὲ μεταβὰς εἰς τὰς Στροφάδας νήσους, ἐνεδύθη τὸ μοναχικὸν σχῆμα ἐπικληθεὶς Γρηγόριος· διαμείνας δ' ἐπ' ὀλίγον ἐν τῇ μονῇ τῆς νήσου

ἀνεδείχθη τύπος καὶ ὑπογραμμὸς ἀληθοῦς χριστιανικῆς ἀρετῆς, δικαιοῦσας οὕτω τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ ἀγαθὰς ἐλπίδας τῶν Σμυρναίων.

Τῷ 1797 παραιτηθέντος ἀπὸ τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου Γερασίμου τοῦ Γ', ψήφῳ κοινῇ καὶ ἀποφάσει συνοδικῇ διαδέχεται αὐτὸν ὁ Γρηγόριος. Ἄμα δὲ ἀνελθὼν εἰς τὸν θρόνον τῶν Χρυσοστόμων καὶ Φωτίων, πολλὰ καὶ ἔθνοσωτήρια ἔργα ἐποίησεν· ἀνωκοδόμησε τὰ πατριαρχεῖα, συνέστησεν ἐν αὐτοῖς ἑλληνικὸν τυπογραφεῖον, ἐκανόνισε τὰ

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο Ε΄.

ταύτης, μετῆρεν εἰς Πάτμον, ἔνθα ἐμαθήτευσε παρὰ Δανιὴλ τῷ Κεραμεί, γυμναζόμενος περὶ τὴν θεολογίαν καὶ φιλοσοφίαν μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας. Μετὰ δὲ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του, προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Σμύρνης Προκοπίου, μετέβη εἰς ἐκείνην τὴν πόλιν, ἔνθα προεχειρίσθη ὑπ' αὐτοῦ ἀρχιδιάκονος.

Τῷ 1784 προσκληθέντος τοῦ Προκοπίου εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον Κωνσταντινουπόλεως, ὁ Γρηγόριος ψηφίζεται μητροπολίτης Σμύρνης, ἔνθα ἐπὶ δεκατρία ἔτη ἰθύνει τὸν μητροπολιτικὸν θρόνον,

σταυροπηγιακὰ λεγόμενα μοναστήρια, ἀνήγειρε πολλαχού ἐκκλησίας καὶ σχολεῖα καὶ διὰ μυρίων ἄλλων μέσων εὐηργέτησε τὸ ἔθνος καὶ ἐδόξασε τὴν Ἐκκλησίαν.

Βλέπων ὁ Ἀοίδιμος πολλοὺς ἀρχιερεῖς διαμένοντας ἀσκόπως ἐν τῇ Βασιλευούσῃ, ἀπέπεμψεν αὐτοὺς εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν. Ἐκεῖνοι ὅμως θεωρήσαντες τὴν πρᾶξιν βαρεῖαν καὶ τυραννικὴν ἐσυκοφάντησαν αὐτὸν εἰς τὴν Πύλην ὡς βίαιον καὶ ἀνίκανον πρὸς διατήρησιν τῆς τῶν λαῶν ὑπόταξης, ὅπερ ἐπῆνεγκε τὴν ἀποβολὴν αὐτοῦ ἐκ τοῦ θρόνου

καὶ τὴν ἔξοριαν εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος, ἔνθα ἐξελέξατο ὡς κατοικίαν τὴν μονὴν τῶν Ἰβήρων. Διήρχετο δὲ τὰς ὥρας αὐτοῦ μελετῶν τὰ συγγράμματα τῶν πατέρων καὶ συγγράφων ἴδια πονήματα· ἐνίοτε δὲ ἐκήρυττεν ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος τὸν λόγον τοῦ θεοῦ καὶ συνεχῶς συνεφιλοσόφει μετὰ τῶν ἐν Ἄθω λογίων συμμοναστῶν συμμεριζόμενος τοὺς πνευματικούς αὐτῶν ἀγῶνας.

Τῷ 1806 παραιτηθέντος Καλλινίκου τοῦ Ε', ἀνακαλεῖται εἰς τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον ὁ Γρηγόριος. Ἄμα δὲ κατασταθεὶς ἐξέδωκεν ἐγκυκλίους προτρέπων τοὺς χριστιανούς εἰς ἴδρυσιν σχολείων ἐνισχύων δὲ διὰ λόγων τε καὶ ἔργων τοὺς λογίους τοῦ ἔθνους καὶ πάντας προτρέπων πρὸς τὴν παιδείαν καὶ ἀρετὴν, πολὺ συνετέλεσε πρὸς κραταίωσιν τῆς θρησκείας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ὅτε δὲ ὁ Μουσταφᾶ μπαριακτάρης ἐπελθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀνεβίβασεν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν Σουλτάνων, τὸν Μαχμούτην, ὁ Καλλίνικος ὢν εὐνοούμενος αὐτοῦ κατῴρθωσε καὶ πάλιν ν' ἀναβῆ ἐπὶ τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου· ὁ δὲ Γρηγόριος διαμείνας ἐπὶ τινα καιρὸν ἐν τῇ νήσῳ Πριγκήπῳ, ἀκολουθῶνς διετάχθη ὅπως μεταβῆ εἰς Ἄθω, ἔνθα διέτριψε μέχρι τοῦ 1819, ὅτε εἰς τὰς 19 Ἰανουαρίου προσεκλήθη ὅπως ἀναλάβῃ καὶ τρίτην φοράν τὰς ἡνίας τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου.

Ἐν ταύτῃ τῇ πατριαρχείᾳ, ἣτις ἦν αὐτῷ ἡ τελευταία, ἐξηκολούθει βαδίζων τὴν ὁδὸν, ἣν ἀπ' ἀρχῆς ἐχάραξε, νύκτωρ τε καὶ μεθ' ἡμέραν σκεπτόμενος πῶς νὰ φανῆ χρήσιμος εἰς τε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος. Βλέπων δὲ ὅτι ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπῆρχον πολλοὶ πτωχοὶ καὶ πένητες, ὀρφανὰ τε καὶ χῆραι, καὶ ἐγκαρδίως ἐπιθυμῶν ὅπως παράσχη ἀνακούφισιν τινα εἰς τοὺς πάσχοντας τούτους ὁμογενεῖς, τῇ συναντιλήψει τοῦ τότε παρὰ τῇ Πύλῃ μεγάλου διερμηνέως Ἰωάννου τοῦ Καλλιμάχου καὶ τινῶν ἄλλων ἐπισήμων ἀνδρῶν, συνέστησε τὸ "Κιβώτιον τοῦ ἐλέους" εἰς ὑποστήριξιν τοῦ ὁποίου πολλὰ κεφάλαια κατέβαλον οἱ τε σεβασμιώτατοι ἀρχιερεῖς καὶ οἱ μεγιστᾶνες καὶ οἱ μεγαλέμποροι τοῦ ἔθνους καὶ ἐν γένει σύμπαν τὸ χριστεπώνυμον ποίμνιον ἔρριπτεν ἀφειδῶς τὸν ὀβολὸν αὐτοῦ εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο γαζοφυλάκιον τοῦ ἐλέους.

Ἄλλ' ἤγγικεν ἡ ὥρα τῶν ἀγῶνων καὶ τῶν δοκιμασιῶν. Ἦτο μὴν φεβρουάριος τοῦ 1821, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἡ ἀγγελία, ὅτι ὁ Ὑψηλάντης εἰσελθὼν εἰς τὴν Μολδαυίαν, ὑψωσε τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως καὶ ὅτι ἐν Γαλασίῳ ἐφονεύθησαν ἔμποροί τινες Τοῦρκοι ὑπὸ τῶν στασιωτῶν. Οἱ Ὀθωμανοὶ μαθόντες τοῦτο, συνέρρευσαν ἀγελήδον εἰς τὴν Ὑψ. Πύλιν καὶ κραυγάζοντες μανιωδῶς, ἐζήτουν ἐκδίκησιν κατὰ τῶν

Χριστιανῶν ὁ μέγας Βεζύρης ὑποσχεθεὶς αὐτοῖς ὅτι ἤθελε πράξει κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν των, μόλις ἠδυνήθη νὰ διαλύσῃ τὸν ὄχλον.

Περὶ τὴν δευτέραν ἐβδομάδα τῶν νηστειῶν, καταβιβάζεται εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ ἀρχικηπουροῦ (Μποσταντζήμπαση) ὁ μητροπολίτης Ἐφέσου Διονύσιος ὁ Καλλιάρχης· τὴν δὲ ἐπιούσαν κατασφάζονται οἰκτρῶς πάντες οἱ συγγενεῖς τῶν ἐν Μολδοβλαχίᾳ. Τὴν τρίτην ἐβδομάδα τῆς ἀγίας τεσσαρακοστῆς ἀπάγονται εἰς τὴν φυλακὴν ὁ Νικομηδείας Ἀθανάσιος καὶ ὁ Δέρκων Γρηγόριος, κατόπιν δὲ τούτων καὶ ὁ Ἀγχιάλου Εὐγένιος, ἀχθεὶς δεσμώτης ἐκ τῆς ἐπαρχίας του.

Ἦδη δὲ φήμη ὑπόκωφος διέτρεχεν ὅτι καὶ ἐν Πελοποννήσῳ προέκειτο νὰ ἐκραγῆ ἐπανάστασις· δι' ὃ ὁ μέγας Βεζύρης μεταπεμψάμενος τὸν πατριάρχην ἐρωτᾷ αὐτὸν ἂν γνωρίζῃ τι περὶ τῶν διαφημιζομένων ἀποκριθέντος δὲ τοῦ πατριάρχου ἀποφατικῶς, ἀπολύει αὐτὸν φιλοφρόνως.

Περὶ τὰ μέσα τῆς τετάρτης ἐβδομάδος ἀποστέλλονται εἰς τὴν εἰρκτὴν καὶ ἕτεροι τρεῖς ἐκ τῶν ἀρχιερέων, ὁ Θεσσαλονίκης, ὁ Ἀδριανουπόλεως καὶ ὁ Τουρνόβου.

Τῇ 31 Μαρτίου ἀναγγέλλεται τῇ Πύλῃ ἡ ἐν Πελοποννήσῳ ἐπανάστασις· τὴν δὲ ἐπιούσαν, ἣτις ἦν ἡ Κυριακὴ τῶν Βαῖων, ἐξελθόντες χιλιάδες ἱεροσπουδαστῶν (σοφτάδων) ἐκ τῶν ἱεροσπουδαστηρίων (Μεδρεσεδῶν) συνέρρευσαν μετ' ἀλλαγμῶν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ὃν συλήσαντες κατέκαυσαν. Ὁ Γρηγόριος ἀκούσας τὴν βέβηλον ταύτην πράξιν, εἶπεν "Ἀρχαὶ ὠδίνων καὶ ταῦτα καὶ ἴσως ἤκει τὸ τέλος"

Τῇ 2 Ἀπριλίου ἀποκεφαλίζεται πρὸ τῆς Ὑψ. Πύλης ὁ μέγας διερμηνεὺς Κωνσταντῖνος ὁ Μουρούζης· κατὰ δὲ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐσφάγησαν, ἡ ἐκρεμάσθησαν καὶ ἄλλοι τινὲς ἐκ τῶν ἐπισήμων ὁμογενῶν καὶ διετάχθη ἡ συνάθροισις τῶν ὄπλων ἐκ τῶν Χριστιανῶν. Τὴν παραμονὴν τοῦ Πάσχα ἐστάλη εἰς τὸν πατριάρχην διαταγὴ ὅπως παραγγείλῃ εἰς τοὺς Χριστιανούς νὰ συνέλθωσι μὲν κατὰ τὸ σύνθηρος τὴν ἐπαύριον εἰς τὰς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ, μετὰ τὴν ἀπόλυσιν, νὰ μὴ περιφέρωνται εἰς τοὺς χαιρετισμούς. Ὁ πατριάρχης, ὅτε ἔλαβε τὴν διαταγὴν ταύτην, στραφεὶς πρὸς ἓνα τῶν παρακαθημένων αὐτῷ ἀρχιερέων εἶπε: Πληροῦται καὶ καθ' ἡμᾶς τὸ προφητικὸν "καὶ αἱ ἑορταὶ αὐτῶν εἰς πένθος μεταστραφήσονται." Ἄλλ' ἤδη νυκτὸς ἐπελθούσης, εἰσῆλθε κατὰ μόνας εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ καὶ ἠγρύπνησε προσευχόμενος δι' ὅλης σχεδὸν τῆς νυκτός. Γενομένης δὲ πρωΐας, κατέβη εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν καὶ ἐνδυθεὶς τὴν ἀρχιερατικὴν αὐτοῦ στολὴν, ἤρξατο τῆς θείας μυσταγωγίας· ὅτε δὲ οἱ χοροὶ ἐψαλλον τὸ "Ἀγαπήσω σε Κύριε, ἡ

ισχύς μου," ὁ πατριάρχης μετὰ δακρύων ἠσπάζετο τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ ἠλόγει τὸν λαόν.

Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἀναβὰς εἰς τὰ πατριαρχεῖα καὶ μεταλαβὼν ὀλίγη τροφή, ἀπεσύρθη ἀκολουθῶς εἰς τὸ μικρὸν αὐτοῦ δωμάτιον. Μετ' ὀλίγον ἔρχεται εἰς τὰ πατριαρχεῖα ὁ νέος διερμηνεὺς τῆς Πύλης Σταυράκης Ἀριστάρχης, ὅστις χωρὶς νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Αὐτοῦ Παναγιότητα, προέβη ἀμέσως εἰς τὸ μέγα συνοδικόν, ἔνθα μετεπέμπετο ἐν σπουδῇ τοὺς ἀρχιερεῖς πρὸς ἐκλογὴν νέου πατριαρχου. Ἐν τούτῳ τῷ μεταξύ ὁ Γρηγόριος ἤχθη εἰς τὰ οἰκήματα τοῦ Βοσταντζήμπαση, ὅπου ἐκρατήθη τοσοῦτον, ὅσον ἐθεωρήθη ἱκανὸν διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου πατριαρχου. Ἢδη παρεδόθη εἰς χεῖρας τῶν δημίων, οἱ τινες συμπαραλαβόντες αὐτὸν ἐντὸς ἀκατίου, ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ Φαναρίου, ὅθεν ἀπῆγον ἄθουντες τὸν σεβάσμιον πρεσβύτην "ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν" πρὸς τὰ Πατριαρχεῖα.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν αἱ ὁδοὶ τοῦ Φαναρίου παρίστανον φρικαλέον θέαμα· οὐδεὶς Χριστιανὸς ἐφαίνετο ἐν αὐταῖς· καθότι πάντες ἦσαν κατὰ κλειστοὶ ἐν ταῖς οἰκίαις, κλαίοντες διὰ τὰς παρούσας αὐτῶν συμφορὰς καὶ τρέμοντες εἰς ἰὸν κίνδυνον ὅστις φοβερὸς ἐκρέματο ἐπ' αὐτῶν τὰ θρησκομανῆ πλήθη περιεφέροντο ἀγερώχως ἄνω καὶ κάτω, τὰ δὲ διάφορα τάγματα τῶν Γενιτσάρων, ὠπλισμένα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρις ὀνύχων, κατέλαβον ἀπὸ πρῶτας ὅλα τὰ περίεξ τῶν Πατριαρχείων, ἐπὶ τοῦ γεισώματος τῆς μεσαίας πύλης τῶν ὁποίων προητοιμάσθη ἡ ἀγχόνη. "Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα!" τὸ σφάγιον ἤχθη πρὸ τοῦ βωμοῦ! Ὁ γηραιὸς ἱεράρχης ἐκτείνᾳς τὰς χεῖρας εἰς εὐλογίαν τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος καὶ ὑψώσας τὰ ὄμματα πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνεβόησε, "Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, δέξαι τὸ πνεῦμα μου." Οἱ ἐργάται τῆς ἀνομίας ἐξετέλεσαν τὴν ἐντολὴν των, ἡ δὲ ψυχὴ τοῦ μακαρίου Πατριαρχου ἀπέπτη εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς τῶν ἁγίων φέρουσα μαρτυρικὸν στέφανον.

Τὸ σῶμα τοῦ ἱερομάρτυρος ἔμενε ἀνηρημένον μέχρι τῆς τρίτης, καθ' ἣν οἱ δῆμιοι καταβιβάσαντες αὐτὸ ἐκ τῆς ἀγχόνης παρέδωκαν εἰς συρφετώδη τινα ὁμάδα μυσαρωτάτων Ἑβραίων, οἵτινες ὑβρίζοντες καὶ χλευάζοντες ἔσυρον αὐτὸ μέχρι τῆς ἀποβάθρας τοῦ Φαναρίου· ἐκεῖ δὲ δέσαντες εὐμεγέθη τινα λίθιον εἰς τὸν λαιμὸν αὐτοῦ καὶ ἐμβαλόντες αὐτὸ εἰς ἀκάτιον, ἔρριψαν εἰς τὸ μέσον τοῦ Κερατίου κόλπου. Ὁ νέος Πατριάρχης Εὐγένιος μετὰ τινων ἀρχιερέων καὶ κληρικῶν καταβὰς εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν ἐτέλεσε τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν χέων πληθύν δακρύων.

Ὁ νεκρὸς τοῦ ἱερομάρτυρος βυθισθεὶς κατ' ἀρχὰς, ἔπειτα ἀνέδου καὶ ἐφέρετο ὑπὸ τῶν κυμάτων

τῆδε κακέϊσε μέχρι τῆς 16 Ἀπριλου, ὅτε ἐκολλήθη εἰς τὰ πλάγια ἑλληνικοῦ τινος ὑπὸ Ῥωσικὴν σημαίαν πλοίου, ἐτοίμου ν' ἀποπλεύσῃ εἰς Ὀδησσόν. Ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου Μαρῖνος Σκλάβος ἰδὼν τὸν νεκρὸν καὶ ὑποπτεύσας μήπως ἦν ἐκ τῶν κρεμασθέντων ἀρχιερέων τις, κράζει τὸν μέγαν πρωτοσύγγelon, ὅστος κατέφυγεν εἰς τὸ πλοῖόν του, καὶ τὸν ἐρωτᾷ ἂν γνωρίζῃ τὸν νεκρὸν· ἐκεῖνος δὲ ἀνέκραξεν, "Ὁ Πατριάρχης μου, ὁ Πατριάρχης μου," καὶ ἔκλαιε γοερῶς. Ὁ πλοίαρχος ἐσιώπησε καὶ νυκτὸς γενομένης ἀνεβίβασε τὸ λείψανον εἰς τὸ πλοῖον καὶ τὴν ἐπιούσαν ἀπέπλευσεν. Μετὰ μακρὸν δὲ πλοῦν προσωρμίσθη ἡ ναῦς εἰς τὸν λιμένα τῆς Ὀδησσοῦ καὶ ἀμέσως εἰδοποιεῖται ὁ γενικὸς διοικητὴς τῆς μικρᾶς Ῥωσσίας, ὅστις βεβαιωθεὶς περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ νεκροῦ ὑπὸ ἀξιόπιστων μαρτύρων γνωριζόντων τὸν πατριάρχην προσωπικῶς, ἐποίησε μαρτυρικὴν ἔκθεσιν ὑπογεγραμμένην ὑπὸ πολλῶν Κωνσταντινουπολιτῶν Ἑλλήνων καταφυγόντων τότε εἰς Ὀδησσὸν καὶ ἔπεμψεν αὐτὴν ἐν σπουδῇ εἰς Πετροῦπολιν. Ὁ αὐτοκράτωρ λαβὼν τὴν ἀγγελίαν ἐδάκρυσε καὶ πέμψας δῶρα μεγαλοπρεπῆ πρὸς τιμὴν τοῦ λειψάνου, διέταξεν ὅπως ἡ κηδεῖα γείνη ἐν πομπῇ καὶ παρατάξῃ, ὅπερ καὶ ἐγένετο τῇ 17 Ἰουνίου (1821) τοῦ πολυμαθοῦς Κ. Οἰκονόμου ἐκφωνήσαντος τὸν ἐπιτάφιον τοῦ ἱερομάρτυρος. Ἐτέθη δὲ τὸ ἱερὸν λείψανον ἐντὸς μεγαλοπρεποῦς μνημείου ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἁγίας Τριάδος· ἐπὶ δὲ κεχρυσωμένης μεταλλίνης πλακὸς ἐγράφησαν ἐπιγράμματα τινὰ ποιηθέντα ὑπὸ Κωνσταντίνου Οἰκονόμου ἐξ ὧν ἐπισυνάπτομεν τὸ ἐν εἰς τὴν παρούσαν βιογραφίαν.

Τοῦ Πατριαρχου Γρηγορίου τοῦτο μὲν
Τὸ μνήμα σηκός· τιμία δὲ ὀστέων κόνις·
Καλὸς δ' ὁ πότμος· εὐκλεὴς δ' ὁ πᾶς βίος·
Ὁ δ' οἶτος, ἔπαινος· ἀφθιτον δ' ἄθλων στέφος·
Στήλη δὲ, Πατρὶς πτώτεις ὀρθουμένη
Πίπτοντος αὐτοῦ πρὸς θεοδμήτῳ νεῶ
Τοιαῦτα δ' ἐντάφι' εὐσεβῶν κοινοῦ πατρὸς
Οὐκ ὄρφνα σιγῆς, οὐκ ἀμαυρώσει χρόνος,
Πάντη δ' ἀγήρως ἡ ῥετὴ θηλήσεται·
Δέλτοις τε, κἂν ἄστεσσι κἂν πόλου πτυχαῖς
Ψυχαῖσι θ' ἀγναῖς μνήστις ἐγγεγράφεται·
Καὶ νῦξ ὑμνήσει χρυσέας τ' ἠοὺς στόμα
Νότου τε πνοαὶ Βορρέου τ' εὐρὺ σθένος
Ἄεναον μέλψουσι μυρίον κλέος
Τοῦ Πατριαρχου Γρηγορίου μάκαρος·

Τοιοῦτος λοιπὸν ὑπήρξεν ὁ βίος τοῦ αἰοδίου πρωτομάρτυρος τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ὅστις παραδοὺς ἑαυτὸν σφάγιον ἐκούσιν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος, καθηγίασε τὴν ἀναγέννησιν τοῦ ἔθνους ἡμῶν.

Μ. Κ.

ΟΙ ΠΑΡΙΣΙΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΕΘΝΟΣ.

Ὁ χρόνος παρέρχεται καὶ ἡμεῖς ἔτι ἰστάμεθα ἐνώπιον τοῦ αἰμοσταγοῦς σώματος τοῦ Γαλλικοῦ ἔθνους· τοσαύτην δὲ φρίκην παρέχει τὸ θέαμα τοῦτο ὅπερ ἀνελίσσεται ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ποτὲ ὑπερηφάνου ἐκείνης Δουτηγίας, ὥστε πεπείσμεθα ὅτι καὶ οἱ ἄριστοι φίλοι τοῦ Γαλλικοῦ λαοῦ ἀποστρέφουσι μετὰ φρίκης τὰ βλέμματα αὐτῶν ἐκ τῆς λυπηρᾶς ὄψεως, ἣτις ἐμποιεῖ αἰσχος εἰς τε τοὺς ἄρχοντας καὶ ἀρχομένους ταύτης τῆς ἄλλοτε εὐδαιμόνου χώρας, καθότι ἀμφοτέροι παραδόντες ἑαυτοὺς εἰς τὸ ἀχαλίνωτον πάθος τῆς ἀναρχίας, προσήνεγκον θῦμα τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πατρίδος των εἰς τὸν αἰμοχαρῆ θεὸν Μολῶχ. Ἄλλ' ἴσως ἡ κρίσις ἡμῶν δὲν ὤφειλε νὰ ἦναι τοιαύτη, καὶ πᾶς πολιτικὸς ἀνὴρ ἐπιχειρῶν νὰ ἐκθέσῃ τὰς ἰδέας του περὶ τῆς παρούσης καταστάσεως τῆς Γαλλίας, ἴσως ἤθελεν εἰσθαι φρονιμώτερον νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς διαφόρους ἀποχρώσεις τοῦ ἔθνους καὶ ἐπ' αὐτῶν σχηματίσῃ τὰς πεποιθήσεις του. Ἀπεχθεῖς τῶντι φαίνονται αἱ ἀδελφοκτόνοι αὐταὶ ἔριδες, αἱ ἐπιφέρουσαι τὴν καταστροφὴν καὶ τὸν φόνον εἰς μέλη τοῦ αὐτοῦ ἔθνους, καὶ κατασπαράσσουσαι καὶ τὰ ἔσχατα λείψανα εὐδαιμονίας μὴ ἐπηρεασθείσης ὑπὸ τῆς Γερμανικῆς ἐπιδρομῆς, καὶ ἀληθῶς ἐμποδίζουσαι τὴν ἐπάνοδον εἰς ὑγίαν καὶ ἐνεργητικὸν ἐθνικὸν βίον. Ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι πάντα τὰ συμβαίνοντα νῦν ἐν Γαλλίᾳ εἶναι προϊόντα μακροχρονίου κακοῦ πολιτικοῦ συστήματος, ὅπερ ἐξηχρείωσε τὴν πολιτικὴν μερίδα τοῦ Γαλλικοῦ ἔθνους, χωρὶς νὰ λησμονήσωμεν ὅτι πολὺ συνετέλεσεν εἰς τὴν κραταίωσιν αὐτῶν καὶ ἡ ἀσύγνωστος ὀλιγωρία τῆς τελευταίας Γαλλικῆς δημοκρατικῆς κυβερνήσεως, ἣτις ἀναλαβοῦσα τοὺς οἴακας τοῦ πολιτικοῦ πηδαλίου τῆς μεγάλης ταύτης χώρας, δὲν ἔδειξεν ἐκείνην τὴν δραστηριότητα ἣτις ἦτον ἀναγκαία εἰς τοιαύτην κατάστασιν πραγμάτων· ἐγκατέλειψε τὴν πόλιν τῶν Παρισίων εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῆς τύχην, καὶ μάλιστα μετὰ τὰς κρισίμους ἐκείνας περιστάσεις ἃς ἐσχάτως διήλθε, μὴ ὑποπτεύσασα ὅτι ἐν αὐτῇ ὑπῆρχον πολλὰ ταραχώδη στοιχεῖα, ἅπερ ἀφεθέντα εἰς ἑαυτὰ ἐμελλον τάχιον ἢ βράδιον, ἀγόμενα ὑπὸ ἐξημμένων δημαγωγῶν καὶ ἐπιπολαίων πολιτικῶν προσεχόντων μᾶλλον εἰς ἀφρηρημένας, ἀνεκτελέστους καὶ χιμαιρικὰς ἰδέας, νὰ ἐπιφέρωσι τρομερὰν κοινωνικὴν ἐκρηξίν, ἐξεμοῦσαν χειμάρρους πολιτικῶν παθῶν καὶ ἐκσφενδονίζουσαν μύδρους διαπύρους, διασπείροντας καταστροφὴν καὶ ἐρήμωσιν εἰς τὴν δυστυχῆ Γαλλίαν.

Τὸ κοινοκτημονικὸν πνεῦμα δὲν ὑπάρχει μόνον ἐν Παρισίοις, ἀλλ' ἐπικρατεῖ καὶ ἐν πλείσταις ἄλλαις μεγάλαις πόλεσι τῆς Γαλλίας, ἴσως δὲ ἐπὶ πολὺ θὰ ἐξακολουθῇ νὰ ὑπάρχῃ, καὶ εἰς πρὸς τὸ παρὸν ἤθελε καταβληθῇ ὑπὸ τῆς μερίδος τῆς τάξεως. Ἦθελεν εἰσθαι καλὸν εἰς τὴν κατεπνίγετο τὸ στοιχεῖον τοῦτο ἐν τοῖς σπαργάνοις αὐτοῦ πρὶν ἢ λάβῃ τοιοῦτον ἀνεπανόρθωτον χαρακτῆρα, προλαμβανομένης τῆς συγκρούσεως διὰ τῆς ἐγκαίρου ἀφοπλίσεως τῆς Ἐθνοφυλακῆς καὶ διὰ τῆς συγκαλέσεως τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ἐν Παρισίοις.

Πρὸς τὶ ἡ μεγαλειτέρα μερὶς τοῦ Ἀγγλικοῦ τύπου γέμει δυσμενῶν ἐκφράσεων κατὰ τῶν ἀνταρτῶν· οὗτοι ἅπαξ ἐκηρύχθησαν τοιοῦτοι καὶ κατὰ συνέπειαν ὀφείλουσι νὰ πολεμήσωσιν, ἰδοὺ τὸ πρόβλημα. Ἐν Γαλλίᾳ, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς μεγάλης ἐκείνης ἐκρήξεως πρὸ 80 ἐτῶν, συνέβησαν πλείσταις ἐπαναστάσεις· ὁ δὲ Γαλλικὸς λαὸς φρονεῖ ὅτι αἱ στάσεις αὗται, πηγάζουσαι ἐκ τῶν σπλάγγων τοῦ ἔθνους εἶναι προκηρύξεις μεγάλων ἰδεῶν ἐλευθερίας, λησμονῶν ὅτι πᾶσα ἰδέα ἐλευθερίας ὀφείλει νὰ ἔχῃ καὶ σχετικὴν τινα ἀξίαν, ἄλλως τε δὲν δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ ὡς μὴ συνδυαζομένη μετὰ τῆς κοινῆς γνώμης. Αἱ Γαλλικαὶ ἰδέαι περὶ ἐλευθερίας πάντοτε ὑπῆρξαν ἰδέαι ἀτομικῆς ἐλευθερίας, καὶ ὡς ἐκ τούτου οὐδέποτε ἐπραγματοποιήθησαν· ὁ δὲ ναὸς ὁ ἀνεγερθεὶς εἰς τὴν θεὰν τῆς ἐλευθερίας, ὡς μὴ ὦν τεθεμελιωμένος ἐπὶ τοῦ ἀκρογωνιαίου λίθου τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸν νόμον, καὶ τῆς ὑποταγῆς πρὸς τὸν ὀρθὸν λόγον, δὲν δύναται εἶμὴ νὰ καταρρεύσῃ.

Δὲν πρέπει δὲ νὰ φανταζώμεθα ὅτι καταβαλλομένης τῆς νῦν ἀνταρσίας, τὰ πράγματα ἐν Γαλλίᾳ θὰ φθάσωσιν εἰς τὸν σκοπὸν τὸν ὁποῖον ἐπιθυμεῖ ὁ Γαλλικὸς λαός. Ἐὰν ἡ ἐν Βερσαλλίαις Ἐθνοσυνέλευσις διὰ τῶν δραστηρίων μέσων, ἅπερ ἐσχάτως ἔθεσεν εἰς ἐνέργειαν, δυνηθῇ ταχέως νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς, καταβάλλουσα τοὺς ταραξίας, καλῶς ἔχει, ἂν καὶ τοῦτο ἔπρεπε νὰ γείνη πρὸ πολλοῦ, καθότι τότε ἡ μερὶς τῆς τάξεως δὲν ἤθελεν ἀπαντήσῃ τηλικαύτας ἀντιστάσεις ἃς ἤδη ἀπειρᾶται νὰ καταβάλῃ. Ἐν τούτοις ἡμεῖς φρονούμεν ὅτι ἕκαστον ἔθνος ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ καθαρῶς τὰς ἀρχὰς ἐφ' ὧν πρέπει νὰ στηριχθῇ τὸ πολιτικὸν αὐτοῦ οἰκοδόμημα, καὶ νὰ μὴ θέτῃ τὰς ἐλπίδας του εἰς ἀνυποστάτους καὶ ἀφρηρημένας ἰδέας, ὧν ἡ πραγματοποίησις δὲν δύναται νὰ ἔχῃ πρακτικὴν τινα ἀξίαν. Ἡ κατάπαυσις τῆς ἀνταρσίας δὲν ἀρκεῖ πρὸς τακτοποίησιν

τῶν κακῶς ἐχόντων· ἕκαστος δὲ ἐχέφρων πολίτης, ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ ὀρθοῦ λόγου καὶ τῆς πείρας, ὀφείλει νὰ ζητῇ, στεντωρεῖα τῇ φωνῇ, τὴν πραγματοποίησιν τῶν μέσων ἐκείνων ἅτινα ὑπόσχονται τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ἔθνους ἐκ τῆς δεινῆς ταύτης θέσεως, καὶ τὴν ἐπάνοδον τῆς ἀληθοῦς ἐλευθερίας, ἣτις μόνη δύναται, ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ νόμου, νὰ ἐπαναγάγῃ τὴν Γαλλίαν εἰς τὴν εὐδαίμονα ἐκείνην κατάστασιν, ἣν πάντες οἱ φιλελεύθεροι ποθοῦσι. Πᾶς φιλόσοφος πολιτικὸς ἀνὴρ ἐν Γαλλίᾳ ὀφείλει νὰ σπουδάσῃ μετ' ἀκριβείας, οὐχὶ τὰς Γαλλικὰς ἰδέας, ἀλλ' αὐτὸν τὸν Γαλλικὸν λαόν· ὁ δὲ φυσικὸς πλοῦτος τῆς Γαλλίας δύναται καὶ αὐτὸς νὰ ἐπανενέγκῃ αὐτὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς εὐδαίμονα κατάστασιν τότε μόνον ὅταν ὁ Κ. Θιέρς, καταβαλὼν τοὺς ἀντιπάλους τῆς συντηρητικῆς μερίδος, ἐγκολπωθῇ ὀρθὰς πολιτικὰς ἰδέας καὶ μεταρρυθμίσῃ τὸν νῦν

Γαλλικὸν πολιτικὸν βίον διὰ πλήρους ἀτομικῆς ἐλευθερίας, ἐλευθέρων συνταγματικῶν θεσμῶν, γενικῆς ἐκπαιδεύσεως, ἐλευθέρου τύπου καὶ ἀνεξαρτησίας εἰς ἔκφρασιν πάσης πολιτικῆς ἰδέας.

Τέλος δὲ δὲν δυνάμεθα εἰμὴ νὰ εἴπωμεν ὅτι πᾶς τίμιος δημοσιογράφος ὀφείλει νὰ ποιῆται χρῆσιν πάσης ἐπιρροῆς ἣς κέκτηται, οὐχὶ ἐπιτιθέμενος ὑβριστικῶς κατὰ πάσης ἐναντίας μερίδος, ἀλλ' ἐνθαρρύνων τὴν ἔκφρασιν φρονίμων ἰδεῶν ἐκφραζομένων ἐπὶ τῆς θλιβερᾶς ταύτης καταστροφῆς ἔθνους, ὅπερ εἰάν ποτε λάβῃ μονιμότερόν τινα χαρακτῆρα, θέλει δείξῃ εἰς τὸν κόσμον ὅτι ἡ φυσικὴ αὐτοῦ ἐλαστικότης, ἀπαλλασσομένη ἐκ τοῦ ἀκολάστου ὕλισμου, εἶναι μία ἐκ τῶν εὐγενεστέρων ἐκείνων χαρακτηριστικῶν ἅτινα ἐμποιοῦσι μεγίστην τιμὴν εἰς πᾶν ἔθνος.

ΑΡΑΒΙΑ.

Ἡ χερσόνησος αὕτη, ἣτις ἐν μὲν τῇ ἱερᾷ γραφῇ φέρει τὸ ὄνομα Κεδήμ (ἀνατολῇ) ὑπὸ δὲ τῶν ἐγχωρίων καλεῖται Δζεζιράτ-ἐλ-Ἀραβ (ἡ χερσόνησος τῶν Ἀράβων) κείται μετὰ τοῦ Περσικοῦ καὶ Ἀραβικοῦ κόλπου περικλείουσα ἐμβαδὸν 750,000 γ. □ μιλίων καὶ κατοικουμένη ὑπὸ πέντε περίπου ἑκατομμυρίων ψυχῶν. Ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ἡ χώρα διηγεῖτο εἰς Ἐρημον Ἀραβίαν, ἣτις ἦν ἡ πατρίς τῶν Ναβαταίων καὶ τῶν φυλῶν τοῦ Κεδάρ περιλαμβάνουσα τὴν χώραν τοῦ Οὐζ καὶ τὴν πόλιν Πέτραν εἰς Εὐδαίμονα Ἀραβίαν περικλείουσαν τὰς εὐφόρους καὶ καλῶς κατῳκημένας μεσημβρινοδυτικὰς χώρας, καὶ εἰς Πετραίαν Ἀραβίαν, ἣτις κειμένη μετὰ τὴν Παλαιστίνης καὶ Αἰγύπτου κατεῖχετο ὑπὸ τῶν Ἐδωμιτῶν, τῶν Ἀμμωνιτῶν, τῶν Μωαβιτῶν καὶ τῶν Ἀμαληκιτῶν· ἀλλ' ἡ διαίρεσις αὕτη δὲν εἶναι οὔτε γνωστὴ οὔτε συνήθης παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις· οὗτοι διαιροῦσι τὴν χώραν αὐτῶν εἰς τὰς ἐπαρχίας Νετσέδ, Χεδζάζ, Τεμένην, Ἀδραμούτην, Ὀμάνην καὶ Λάσχαν.

Τὸ κλίμα τῆς Ἀραβίας ἔχει μεγίστην ὁμοιότητα μετὰ τῆς ὁμόρου Ἀφρικῆς· καθότι μέγα μέρος τῆς χώρας κείμενον μετὰ τῶν Τροπικῶν εἶναι καθ' ὑπερβολὴν θερμὸν, καὶ ἐν καιρῷ θέρους, ὡς ἐκ τῆς καθέτου στάσεως τοῦ ἡλίου, ἡ γῆ καθίσταται φλογερά καὶ ὁ ὀρίζων φαίνεται ὡς πυρὶν τις θάλασσα. Καὶ ἐν γένει μὲν ἡ χώρα εἶναι πεδινὴ καὶ αὐχμώδης· ἀλλ' ἡ ἐρημία αὕτη πολλάκις διακόπτεται, πού μὲν ὑπὸ ὑψηλῶν ὀρέων σχηματιζόντων τερπινοτάτας κοιλάδας, πού δὲ ὑπὸ παχυχλόων καὶ θελξικαρδίων

Ὀάσεων. Σειρά τις ὀρέων ἀρχομένη ἐκ τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ Σουέζ βαίνει παραλλήλως τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ· τὰ δὲ ὄρη τῆς Χεδζάζ εἶναι περίφημα διὰ τὸ ἐκείθεν φερόμενον βάλσαμον. Τὰ ὄρη Σινᾶ καὶ Χωρηβ κείμενα μετὰ τῶν κόλπων τοῦ Σουέζ καὶ τῆς Ἀκάβας δὲν εἶναι ξένα εἰς τοὺς ἐρευνῶντας τὰς γραφάς.

Ἡ Ἀραβία ποταμοὺς σχεδὸν δὲν ἔχει καὶ μόνον μικρὸν μέρος τῆς βορείου αὐτῆς ἐσχατίας ποτίζεται ὑπὸ τοῦ Εὐφράτου· οἱ δὲ, ἐν καιρῷ ὀμβρίῳ, ἐκ τῶν ὀρέων καταβαίνοντες ὀρμητικοὶ χείμαρροι καταπίνονται ὑπὸ τῆς αὐχμηρᾶς ψάμμου τῶν πεδιάδων. Αἱ ὀρειναὶ χῶραι, αἱ κείμεναι πρὸς τὸν Ἰνδικὸν ὠκεανὸν, κατὰ τὸ διάστημα τῶν θερμῶν μηνῶν ἀρδεύονται ὑπὸ τῶν περιοδικῶν βροχῶν, ἐν ᾧ ἄλλαι καταψύχονται μόνον ὑπὸ τῶν πυκνῶν δρόσων τῶν καταπιπτονσῶν ἐν ὥρᾳ νυκτός. Ἐν ταῖς ἐρήμοις εὐρίσκονται ἐκ διαλειμμάτων πηγαὶ ὕδατος, εἰς ἃς καταφεύγοντες οἱ ὀδοιπόροι καταπαύουσι τὴν φλογερὰν δίψαν των. Αἱ ταιαπωριαὶ αἱ συμβαίνουσαι ἐν τῇ ἐρήμῳ τῇ κειμένῃ μετὰ τὴν Μέκκας καὶ Βαγδατίου, πολλάκις καθίστανται ἀφόρητοι, ἔνεκα τοῦ Σαμιέλου, τοῦ θερμοῦ ἐκείνου πνεύματος, ὅπερ καταπνίγει τοὺς ἐν ὀδοιπορίᾳ. Καίτοι δὲ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Ἀραβίας κλύπτεται ὑπὸ κεκαυμένων καὶ ἀγόνων πεδιάδων, αἱ κάμηλοι ὁμως εὐρίσκουσι φυτάτινα ἀρμόδια πρὸς τροφήν αὐτῶν. Ἐν τῇ Ἀραβικῇ χερσονήσῳ ἄγρια θηρία δὲν εὐρίσκονται τόσον πολλά, μόνον ἐπὶ τῶν λόφων καὶ τῶν βουνῶν τῆς Πετραίας Ἀραβίας

ἀπαντώνται αἶγαυροι, ὕαινοι, πάνθηρες, θῶες, λύκοι, πάρδια, ἄρκοι καὶ πίθηκες.

Ἡ γεωργία, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς χώρας, δὲν εἶναι ἀνεπτυγμένη, καθότι οἱ Ἄραβες περιορίζονται εἰς τὴν καλλιέργειαν μόνον τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων· ὅθεν σπείρουσι σῖτον, κριθὴν, ὄρυζαν καὶ εἶδος τι κέγχρον, δουρᾶ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων καλουμένου, ὅπερ χρησιμεύει ὡς ἡ κυριώτερα αὐτῶν τροφή. Καταβάλλουσι δὲ μεγίστην ἐπιμέλειαν εἰς

ἀπορρέει τὸ ἀραβικὸν κόμμι, τὸ εὐῶδες καδὶ καὶ τὸ κάκκαον παράγονται ἐν ἀφθονίᾳ.

Τοὺς κατοίκους τῆς Ἀραβίας δυναταί τις νὰ διαιρέσῃ εἰς τρεῖς κλάσεις· εἰς τοὺς κατοίκους τῶν πόλεων, εἰς τοὺς καλλιεργούντας τὴν γῆν καὶ εἰς τοὺς πλάνητα βίον διάγοντας Βεδουῖνους. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι εἶναι οἱ ἀληθεῖς ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ἀράβων καθότι μετὰ θρησκευτικῆς, οὕτως εἰπεῖν, εὐλαβείας διετήρησαν μέχρι τῆς σήμερον τὰς

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΒΕΔΟΥΪΝΩΝ.

τὴν καλλιέργειαν τῶν φοινίκων, οἵτινες παρέχουσιν αὐτοῖς ἡδίστην τροφήν. Ὁ καφὲς εὐδοκμεῖ μόνον ἐν Ἰεμένη, ἐν ἧ ἡ ἀτμοσφαῖρα οὕσα θερμὴ καὶ ταυτοχρόνως ὑγρὰ προάγει θαυμασίως τὸ φυτὸν τοῦτο. Πάντα δὲ τὰ ὄρη καὶ αἱ φάραγγες τῆς Ἀραβίας βρίθουσι σπανίων καὶ ποικίλων προϊόντων τὰ φυτὸν ἐξ οὗ παράγεται τὸ ἔλαιον τοῦ κάστορος, ἡ συναμικὴ, οἱ ὀξυφοίνικες, ἡ ἀκακία ἐξ ἧς

παραδόσεις καὶ τὰ ἦθη τῶν πρπατόρων αὐτῶν. Τὰ τέκνα ταῦτα τῆς ἐρήμου ζῶσι νομαδικῶς καὶ διαιτῶνται ὑπὸ σκηνᾶς καὶ σπανίως ὑπὸ καλύβας. Χαρακτηρίζονται δὲ ὡς ἀνδρείοι, τολμηροὶ, μεγαλόψυχοι φιλόξενοι καὶ φιλελεύθεροι. Ἄλλ' ἐπειδὴ μετὰ τὴν κτηνοτροφίαν ἡ κυριώτερα αὐτῶν ἀσχολία εἶναι ληστεία καὶ ἡ ἀρπαγὴ, ὡς ἐκ τούτου εἰσὶ σκληροὶ, ἐπίβουλοι καὶ ἐκδικητικοὶ

αί δὲ φημιζόμεναι αὐτῶν ἀρεταί, μεταξὺ τῶν ὁποίων κατέχει τὴν πρώτην θέσιν ἡ φιλοξενία, ἐξαφανίζονται ἐνώπιον τῆς μεγάλης θηριωδίας των. Ἡ λιτότης αὐτῶν εἶναι μοναδική· πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐπὶ πολλοὺς κατὰ συνέχειαν μῆνας, τρέφονται μὲ μόνον τὸ γάλα τῶν καμήλων· ἐνῶ ἄλλοι ἱκανοποιοῦσι τὴν πεινάν των ἐσθίοντες φοίνικας βεβαμμένους ἐντὸς ἀναλελυμένου βουτύρου. Εἰσὶ δὲ καὶ τινες οἷτινες ἔχουσιν ὡς τροφήν “ἀκρίδας καὶ μέλι ἄγριον.”

Ὁ γεωργικὸς λαὸς τῆς Ἀραβίας κατοικεῖ εἰς πολίχνια καὶ κώμας, αἷτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστόν εἰσι τετειχισμένοι, ὅπως προφυλάσσονται ὑπὸ τῶν ληστών· αἱ οἰκίαι αὐτῶν εἰσι λιθόκτιστοι ἀλλὰ λίαν χαμηλαὶ καὶ κακῶς ὠκοδομημέναι· ἐνῶ εἰς τὰς πόλεις βλέπει τις οἰκοδομὰς κεκοσμημένας μὲ ἀρκετὴν φιλοκαλίαν. Οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων εἶναι οἱ μᾶλλον ἀνεπτυγμένοι καὶ ὁμοιάζουσι σχεδὸν καθ’ ὅλα μὲ τὰ ἄλλα ἔθνη τῆς Ἀνατολῆς, μεθ’ ὧν πρὸ τῶν αἰώνων εὐρίσκονται εἰς συνεχεῖς σχέσεις.

Ἡ γλῶσσα τῶν Ἀράβων ἀνήκει εἰς τὴν Σημιτικὴν οἰκογένειαν τῶν γλωσσῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔχει συγγένειάν τινα μὲ τὴν Ἑβραϊκὴν! Ἐν αὐτῇ ἐγράφη τὸ Κοράνιον, καὶ ὅτε αἱ κατακτήσεις τῶν καλιφῶν τοῦ Προφήτου ἐπεξετάθησαν εἰς πλείστας χώρας τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, ἢ τῶν Ἀράβων φιλολογία ἔλαβε θαυμασίαν ἀνάπτυξιν. Οἱ ἡγεμόνες τῶν διαφόρων ἀραβικῶν ἐπικρατειῶν προσεκάλουν εἰς τὰς αὐλὰς αὐτῶν Ἕλληνας σοφοὺς δι’ ὧν προσεπάθουν νὰ μετοχετεύσωσιν εἰς τὴν γλῶσσαν αὐτῶν τὰ οὐράνια κάλλη τῆς Ἑλληνικῆς σοφίας. Ὅθεν πολλὰ ἐκ τῶν ἀρίστων Ἑλληνικῶν συγγραμμάτων μετεφράσθησαν εἰς τὸ ἀραβικὸν ἰδίωμα καὶ πλείστα πρωτότυπα Ἀραβικὰ πονήματα ἀνεφάνησαν, τινὰ ἐκ τῶν ὁποίων δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητα. Ὁ κατάλογος τῶν Ἀράβων συγγραφέων ἀναβαίνει εἰς 20,000.

Οἱ Ἀραβες ἐν γένει πρεσβεύουσι τὴν Μωαμεθανικὴν θρησκείαν, οἱ δὲ πλείστοι αὐτῶν ἀνήκουσιν εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Σουννιτῶν οἷτινες, ἐκτὸς

τοῦ Κορανίου, παραδέχονται καὶ τὰς διὰ ζώσης φωνῆς παραδοθείσας διδασκαλίας τοῦ Μωάμεθ, αἷτινες ὀνομάζονται Σουννά. Οἱ δὲ μὴ παραδεχόμενοι τὰς παραδόσεις ὀνομάζονται Σχίῦται οὔτοι δὲ κατοικοῦσι τὰς ἀνατολικὰς παραλίας τῆς χώρας.

Ἡ Ἀραβία πολιτικῶς θεωρουμένη δὲν ἀποτελεῖ ἐν κράτος, ἀλλὰ σύγκειται ἐκ πολλῶν μικρῶν ἐπικρατειῶν, αἷτινες οὐδεμίαν συνάφειαν ἔχουσι πρὸς ἀλλήλας, κυβερνῶνται διαφόρως. Ἐκάστη φυλὴ τῶν Βεδουίνων ἔχει ἴδιον ἀρχηγόν, ὅστις καλεῖται ἐμίρης ἢ σέχης. Τὸ κοράνιον εἶναι τὸ μόνον νομοθετικὸν βιβλίον αὐτῶν· καὶ πᾶσα δίκη γιγνομένη προφορικῶς, εἶναι ἀπλουστάτη· αἱ δὲ ἀποφάσεις τῶν δικαστῶν γίνονται παραχρήμα, χωρὶς νὰ ὑφίστανται πολλὰς δικαστικὰς διατυπώσεις.

Ἐν ταύτῃ τῇ χερσονήσῳ ἐν τῇ πόλει Μέκκα τῇ 21 Ἀπρ. 571 μ. χ. ἐγεννήθη ὁ Μωάμεθ ἐκ τῆς εὐγενοῦς οἰκογενείας τῶν Χασεμιτῶν καὶ κατ’ ἀρχὰς μὲν μετήρχετο τὸ ἐμπόριον, ἀλλὰ περὶ τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἐκήρυξεν ἑαυτὸν προφήτην προωρισμένον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὅπως δείξῃ τοῖς ἀνθρώποις τὰς ἐλλείψεις τῆς Μωσαϊκῆς καὶ Χριστιανικῆς ἀποκαλύψεως καὶ ὁδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθοῦς θρησκείας. Σύμβολον δὲ τοῦ νέου θρησκευματος ἦν τὸ ἐφεξῆς ῥητὸν, “Εἰς ἔστιν ὁ Θεὸς, ὁ δὲ Μωάμεθ ἀπόστολος αὐτοῦ.”

Ἡ θρησκεία αὕτη, λαβούσα ἀρχὴν ἐν τῇ ἀξένῳ χώρᾳ τῆς Ἀραβίας, ταχέως ἐξηπλώθη εἰς τὸ πλεῖστον μέρος τῆς οἰκουμένης· καὶ σήμερον εὐρίσκει τις ὀπαδοὺς τοῦ Ἰσλαμισμού ἐν πάσῃ τῇ βορείᾳ Ἀφρικῇ, ἐν Νιγηριτῇ, ἐν Σενεγαμβίᾳ, ἐν τῇ Περσίᾳ, καὶ τῇ Ἰνδικῇ μέχρι τῶν Σουνδικῶν, καὶ Φιλιππικῶν νήσων, ἐν τῇ δυτικῇ Ἀσίᾳ, περὶ τὴν Κασπίαν, περὶ τὸν Εὐξείνιον πόντον, καὶ ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς χερσονήσου, ἧς τὸ πλεῖστον μέρος εἶναι ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ Σουλτάνου. Σύμπαντες οἱ Μωαμεθανοὶ εἶναι 155 περίπου ἑκατομμύρια.

M. K.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν ἔλαβεν ἐσχάτως παρὰ τοῦ Κυρίου Sédillot, γραμματέως τοῦ College de France, περίεργόν τινα κοινοποίησιν καθόσον ἀφορᾷ τὰς λέξεις ἅς ἡ Γαλλικὴ γλῶσσα ἔδανείσθη παρὰ τῆς Ἀραβικῆς. Ὑπάρχουσι πολλαὶ ἐπιστημονικαὶ λέξεις ἅς ὅλη ἡ

Εὐρώπη ἔλαβε παρὰ τῆς Ἀραβικῆς, καθὼς ἄλγεβρα, ναδὶρ, ζενίθ, ἀζιμουθ, κλπ· ἀλλ’ ὁ πολυμαθὴς K. Sédillot δεικνύει ὅτι ἀπειράριθμοι κοιναὶ Γαλλικαὶ λέξεις εἶναι Σημιτικῆς καταγωγῆς. Εἰς περιπτώσεις τινὰς ἀναφερομένας ὑπ’ αὐτοῦ ἡ ἔτυμολογία εἶναι ἀληθῶς παράδοξος.

Ὁ ἐξῆς ὑπολογισμὸς περὶ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ πολέμου τῆς ἐπιβληθείσης ὑπὸ τῶν Γερμανῶν εἰς τὸ Γαλλικὸν ἔθνος εἶναι ἀξιοσημεῖος, ὡς ἐναργῶς δεικνύων τὸ κολοσσιαῖον τῆς ποσότητος, καὶ ἐπειδὴ τὰ ἐπὶ τούτου προβλήματα ἐλύθησαν ὑπὸ ὁμάδος νεανίσκων, υἱῶν στρατιωτῶν ἐν στρατιωτικῷ τινι σχολείῳ τοῦ μεγάλου στρατοπέδου. Τὸ σύνολον τῆς ἀποζημιώσεως εἰς χρυσὸν εἶναι 200,000,000 ἀγγλικαὶ λίραι, αἵτινες ἤθελον ζυγίσει 1,568 τόνους, 17 στατήρας, 2 τέταρτα καὶ 5 5-7 λίτρας. Συσσωρευόμεναι δὲ ἡ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης, ἤθελον φθάσει εἰς ὕψος 197 μιλίων, 2 ἀγγλικῶν σταδίων, 11 ὄργυιων, 1 πήχεως, 2 ποδῶν καὶ 2 δακτύλων. Τιθέμεναι δὲ ἡ μία πλησίον τῆς ἄλλης ἤθελον καταλάβει ἕκτασιν περίπου 2,762 μιλίων ἂν δὲ ἤθελε μεταχειρισθῆ τις αὐτὰς πρὸς λιθόστρωσιν, ἤθελον καλύψει πλεόν τῶν 19 ἀγγλικῶν στρεμμάτων γῆς ἀναλυόμεναι, ἤθελον ἀποτελέσει ὄγκον 2,811 κυβικῶν ποδῶν στερεοῦ μετάλλου καὶ τελευταῖον, ἂν ὑπετίθετο ὅτι ἤθελεν ἀριθμήσει τις αὐτὰς ἀσχολούμενος 12 ὥρας τὴν ἡμέραν καὶ ἀριθμῶν 100 εἰς ἕκαστον λεπτὸν τῆς ὥρας, ἤθελε χρειασθῆ ὑπὲρ τὰς 222 ἡμέρας ὅπως τελειώσῃ τὸ ἔργον.

Ὁ Γαλλο-Γερμανικὸς πόλεμος παρήλθε καὶ ἡ συνθήκη τῆς εἰρήνης ὑπεγράφη, ἀλλ' ἡ θαυμασία ἐκείνη πρόνοια, ἣτις ἅμα τῇ ἐνάρξει τῶν ἐχθροπραξιῶν ἔκαμεν ἀμέσως ἡ πλάστιγξ νὰ κλίνη ὑπὲρ τῶν Γερμανῶν, εἰσέτι εὐρίσκεται ἐν ἐνεργείᾳ ἐν ταῖς Πρωσικαῖς γραμμαῖς. Ὁ Βίσμαρκ καὶ ὁ Μόλτκε ἐτοιμάζονται νὰ εἰσαγάγωσι νέον σύστημα ὀπλων εἰς τὸν στρατόν. Τὸ Δρεῦσειον πυροβόλον δὲν θέλει εἶσθαι εἰς τὸ ἐξῆς εἰς χρῆσιν, νέον δὲ εἶδος ὀπλων φερόντων τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ στρατηγοῦ Βέρδερ (Werder) θέλουσιν ἀντικαταστήσει αὐτό. Ὁ βαρῶνος Κρουπ (Krupp) κατεσκεύασε σχεδίων νέου πυροβόλου ὅπερ, ὡς λέγεται, θὰ δύναται νὰ κατακρημνίσῃ τὰ ἰσχυρότατα ὄχυράματα ἐξ ἀποστάσεως 13 χιλιομέτρων ἢ περίπου 9

ἀγγλικῶν μιλίων! Πρὸς κατασκευὴν τῶν τερατῶδων τούτων τηλεβόλων μεγάλαι μεταβολαὶ ἐγένοντο εἰς τὰ σιδηουργεῖα τοῦ Essen, καὶ πολλαὶ ὑπερμεγέθεις ἀτμοκίνητοι σφύραι παρεσκευάσθησαν, ἐκάστη τῶν ὁποίων τιμᾶται ὑπὲρ τὰ 4 ἑκατομμύρια φράγκων.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας ἐξέδωκε διάταγμα δι' οὗ ἐμποδίζει τοὺς ἐν Ῥωσσίᾳ οἰκοῦντας Ἰουδαίους νὰ προσεύχονται ἐν ἄλλῃ τινὶ γλώσσῃ ἐκτὸς τῆς Ῥωστικῆς. Εἶναι φανερόν ὅτι τοῦτο οὐδόλως συνέφερεν εἰς τὰς ἀρμοδίους ἀρχὰς οἱ Ἑβραῖοι νὰ προσεύχονται πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἐν γλώσσῃ ἣν αὐταὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ἐννοήσωσιν, ὡς μὴ εὐκόλως εὐρισκομένων πάντοτε ἀστυνομικῶν κλητῆρων γινωσκόντων τὴν Ἑβραϊκὴν. Ἐν τούτοις παρουσιάζεται δυσκολία τις ὅσον ἀφορᾷ μέρος τι τῆς Ἑβραϊκῆς λειτουργίας, ἐν ᾧ αἱ προσευχαὶ γίνονται μυστικῶς. Ὅθεν προκύπτει τὸ ζήτημα ἂν ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ αὐτοκράτωρ πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν ἤθελεν ἀπαιτήσῃ οἱ ταπεινῶτατοι αὐτοῦ ὑπήκοοι νὰ σκέπτονται καὶ Ῥωσιστί.

Ὁ "χρόνος τῆς Νέας Ἰόρκης" ἀναφέρει ὅτι ἐν στερεὸν τμήμα κοπὲν ἐξ ἐνὸς τῶν ἀρχηγόνων "μεγάλων δένδρων" τῆς ἐπαρχίας Calveros ἐν Καλλιφορνίᾳ, εὐρίσκεται ἐν Νέᾳ Ἰόρκῃ καὶ ὁσονοῦπω μεταφέρεται εἰς Εὐρωπαϊκόν τι μουσεῖον. Πέντε ἄνδρες ἠσχολήθησαν 25 ἡμέρας νὰ κόψωσι τὸ πελώριον τοῦτο δένδρον τὸ ὕψος τοῦ ἦτο 302 ποδῶν ἢ δὲ μεγίστη διάμετρος αὐτοῦ 32 ποδῶν. Τὸ τμήμα ἐκόπη 20 πόδας ὑπεράνω τῆς βάσεως. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἄνω μέρους τοῦ στελέχους ἔχη ἀρκετὴν ἕκτασιν, μεταχειρίζονται αὐτὸ ἤδη ὡς αἰθουσαν χοροῦ, ἐπὶ τῆς ὁποίας 32 πρόσωπα δύναται νὰ χορεύσωσι διπλοῦν Cotillion, μένει δὲ καὶ τόπος διὰ τοὺς μουσικοὺς καὶ θεατὰς. Μετρηθέντων δὲ τῶν δακτυλοειδῶν κύκλων, δι' ὧν προσδιορίζεται ἡ ἡλικία τῶν δένδρων, εὐρέθη ὅτι εἶναι ἡλικίας 2500 ἐτῶν.

ΕΛΙΚΩΝΙΑ ΑΝΘΗ.

“Θεε! ὑμνεῖ τὴν δόξαν σου ἡ νύξ καὶ ἡ ἡμέρα·
 μὲ ἄνθη ἔστρωσας τὴν γῆν, μὲ ἄστρα τὸν
 αἰθέρα.
 Τῆς γῆς ἀσυμφων’ οἱ λαοὶ σὲ προσκυνοῦν συμ-
 φώνως.

ποικίλαι γλώσσαι χίλιαί σε ἀνυμνοῦν συγχρόνως.
 Τὸ πᾶν ἀμέτρητος μετρᾶς,
 ἀόριστος ὀρίζεις·
 τὸ πᾶν ἀόρατος ὄρας,
 ἀγνώριστος γνωρίζεις.

Τὸ φῶς, Θεέ, τὸ σῶμά σου,
ὁ ἥλιος τὸ ὄμμα σου,
ὁ κεραυνὸς φωνή σου
τὸ ἄπειρον διάστημα
τὸ μέγα σου ἀνάστημα,
καὶ ὁ αἰὼν στιγμή σου.
Δύναται ὁ δάκτυλός σου
ὡς μοχλὸς τὴν γῆν νὰ σείσῃ,
καὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρός σου
τοὺς ὠκεανούς νὰ κλείσῃ.
Μὲ πνοήν σου μίαν σβύνεις
τῶν ἀστέρων τοὺς φανούς,
καὶ μ' ἐν μόνον νεῦμα κλίνεις
πρὸς τὴν γῆν τοὺς οὐρανοὺς."
(Παναγιώτης Σούτσος.)

Η ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ.

Μὲ τὸ ἔαρ νὰ γεννᾶται, μὲ τὰ ῥόδα ν' ἀποθνήσκῃ,
μὲ τὸν ζέφυρον νὰ πλῆθ' σαπφειρώδη οὐρανόν
σ' τὴν καρδίαν τῶν ἀνθέων τερπνὴν κοίτην νὰ
εὐρίσκη,
ἀπὸ χρώματα καὶ φῶτα κ' εὐωδίας νὰ μεθύσκη,
τῶν πτερύγων του τὴν κόνιν νὰ τινάζῃ νέου ὄν.
Καθὼς αὖρα σ' τῶν αἰθέρων τ' ἀχανῆ νὰ πτερυ-
γίζῃ—
τοῦ ἐντόμου χρυσαλλίδος ἰδοὺ τ' εἶναι τὸ γραπτόν.
Τὴν ἀστάθειαν τοῦ πόθου θαυμασίως εἰκονίζει
ὁ ἀκόρεστος δὲ πόθος, ἀφοῦ ὅλα τὰ ἐγγίζει,
στρέφεται πρὸς τοὺς αἰθέρας, θείας ἡδονᾶς ζητῶν.
(Ι. Ι. Σκυλίτσης.)

ΕΙΣ ΝΕΑΝ ΚΟΡΗΝ.

Διατὶ, ἐνῶ παιδίον δύνασ' ἔτι νὰ κληθῆς,
τῆς χρυσῆς σου ἡλικίας θέλεις, κόρη, νὰ προτρέχῃς,
καὶ τὸ ἄγνωστον ποθεῖς
καὶ ἀφίνεις ὅ,τι ἔχεις;
Διατὶ τὸν καστανόν σου δὲν ἀφίνεις ὀφθαλμὸν
τῆς παρθένου σου καρδίας τὸ κενὸν νὰ κατοπτρίζῃ,
ἣτις ἔρωτος παλμὸν
δὲν μαντεύει, δὲν γνωρίζει;
Διατὶ ἐπὶ τὰ ῥόδα τῆς λευκῆς σου παρεΐᾶς
δὲν ἀφίνεις τὴν χαρὰν σου ἀβιάστως ν' ἀνατέλλῃ;
διατὶ δὲν μειδιᾶς,
ὅταν ἡ ψυχὴ σου θέλῃ;

Διατὶ τὸ παιδικόν σου χεῖλος λέγει σοβαρῶς
ὅσα ἔνδον διαψεύδει ἢ σκιρτῶσά σου καρδία;
ἦλθε, λέγεις, ὁ καιρὸς
νὰ γενῆς καὶ σὺ Κυρία;
Σὺ Κυρία, ἦν χθὲς ἔτι ὠνομάζομεν παιδί,
σὺ γυνὴ βρενθνομένη, δεκαεξ' Μαΐων κόρη;
"Ὁχι! μὴ τόσῃ σπουδῇ,
τῶν ἐτῶν σου μὴ προχώρῃ!
"Ὅταν τοὺς χρυσοὺς ἰούλους τῆς ξανθῆς σου
κεφαλῆς
ἔλθ' εἰς καστανούς βοστρύχους ὁ καιρὸς νὰ μετα-
βάλλῃ,
κ' ἐκ τῆς κόρης τῆς δειλῆς
ἡ νεᾶνις ἀναθάλλῃ.
"Ὅταν τῆς μετάξης πλέον ἢ θροῇ δὲν θὰ σ' ἀρκῆ,
οὔτε τρίχαπτα καὶ κόσμοι, ταινιῶν καὶ πτίλων
πλήθη·
ὅταν αἴσθημα γλυκὺ
τὰ ἀγνά σου σείσῃ στήθη.
"Ὅταν αἰσθανθῆς πῶς εἶναι ἡ καρδία σου κενή,
καὶ ζητήσῃ νὰ μαντεύσῃ ἡ ψυχὴ σου τὶ τῆς λείπει·
ὅταν μυστικὴ φωνή,
"Ἐρως εἶν' αὐτό!" σοῦ εἶπῃ.
"Ὅταν, κόρη, ἀγαπήσῃς, ὅταν ἀνταγαπηθῆς,
τότε θὰ ἰδῆς πῶς αἴφνης ὠριμάζει ἡ καρδία,
πῶς ἡ κόρη πρὶν, εὐθύς
γίνεται γυνὴ τελεία.
Τότε πόσα θὰ σε μάθῃ ἡ ἀγάπη θὰ ἰδῆς·
σοβαρὰ θὰ ἦσαι, δίχως ἡ ψυχὴ σου νὰ τὸ θέλῃ,
κ' εἰς τὰ χεῖλη σου ψευδῆς
ἴσως γέλωσ θ' ἀνατέλλῃ.
Θὰ φρονῆς πολλάκις ἄλλα, ἐνῶ ἄλλα θὰ λαλῆς·
θὰ σ' ἀρκῆ ἐκεῖνος μόνον μυστικὰ νὰ σὲ μαντεύῃ,
καὶ θὰ θέλῃς ὁ πολὺς
ὄμιλος νὰ σὲ πιστεύῃ.
Τῆς ἀγάπης θὰ νοήσῃς ποία εἶν' ἡ τακτικὴ
τῶν βλεμμάτων σου τὴν γλῶσσαν τότε πλέον δὲν
θ' ἀφίνῃς
εἰς παλμὸς νὰ διοικῇ,
κ' ἐρωτότροπος θὰ γίνῃς.
Τώρα πλὴν, ὅτε παιδίον δύνασ' ἔτι νὰ κληθῆς,
μὴ ζητῆς τῆς ἡλικίας τῆς χρυσῆς σου νὰ προ-
τρέχῃς·
μὴ τὸ ἄγνωστον ποθῆς,
καὶ ἀφίνεις ὅ,τι ἔχεις.
(Ἄγγελος Σ. Βλάχος.)

ΠΕΡΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ.

Ἐπιχειρῶν ν' ἀφηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τῆς νεωτέρας βιομηχανίας, σκοπὸν προτίθεμαι νὰ ἐκθέσω τὰς προόδους καὶ τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῆς κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἱστορία τῆς καθ' ἡμᾶς ἐποχῆς θεωρεῖται ἀναγκαίως ὡς συνέχεια τῆς τοῦ παρελθόντος, ὡς ἐκ τούτου ὀφείλομεν πρὶν ἢ ἐπιληφθῶμεν τοῦ ἐνεστῶτος, νὰ ρίψωμεν βλέμμα ἐταστικὸν ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῆς βιομηχανίας ἐν γένει, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὸν μεσαιῶνα.

Ἀλλὰ καθόσον ἡ γνῶσις τῆς βιομηχανίας, κατὰ τὰς δύο ταύτας μεγάλας περιόδους, χρησιμεύει τὰ μέγιστα πρὸς τὴν κατανόησιν τῶν προόδων τῆς νεωτέρας βιομηχανίας, ἀναγκαῖον ἐθεώρησα ἵνα, σήμερον, ἐνδιατρίψω μόνον περὶ τὴν ἐξέτασιν αὐτῆς, κατὰ τὸν ἀρχαῖον καὶ μέσον αἰῶνα, ἀναβάλλων ἐς ἄλλοτε τὴν συνέχειαν, κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους.

Ἀνερχόμενοι μέχρις ἀρχαιότερων ἐποχῶν, βλέπομεν τὴν βιομηχανίαν ἐν τῇ Ἀστικῇ Ἀσίᾳ, ἅμα τῇ γεννήσει αὐτῆς, ἀφανισθεῖσαν καθόσον οὐδόλως ἐκαλλιεργήθη ὑπὸ τῶν φυλῶν, ὧν ἔργον καὶ ἐνασχόλησις ἦτον ὁ πόλεμος. Ἔθνη ὅμως τῆς Ἀνατολικῆς Ἀσίας, ἐν οἷς διαπρέπουσιν οἱ Σῖναι καὶ οἱ Ἰνδοὶ, παρουσιάζονται ὑπὸ πάντῃ διάφορον ἔποψιν τὰ ἔθνη ταῦτα ἔζησαν καὶ διήνυσαν τὰς ἡλικίας τοῦ βίου αὐτῶν ἐν διηνεκῇ σχεδὸν ἀπομονώσει· ἀνέπτυξαν ὅμως καὶ ἐκαλλιέργησαν τὰς τέχνας ἐν ἑαυτοῖς μόνον καὶ δι' ἑαυτὰ, μηδέποτε ἐλθόντα εἰς συνάφειαν πρὸς ἑτέρους λαοὺς· ἐπομένως, περὶ τὰ δύο ταῦτα ἔθνη, ὡς ἐλάχιστον λαβόντα μέρος εἰς τὰ γενικὰ τῆς ἀνθρωπότητος συμφέροντα, οὐδόλως θέλομεν ἐνδιατρίψει ἐνταῦθα.

Ὅθεν μεταβαίνοντες εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς βιομηχανίας ἐτέρων λαῶν, εὐρίσκομεν ὅτι, ἐκ τῶν ἀρχαιότερον πολιτισθεισῶν χωρῶν ἀναφέρεται ἡ Αἴγυπτος, ἐν ἣ ἡ βιομηχανία φαίνεται λαβούσα συστηματικώτερον χαρακτήρα. Ὀλόκληρον σχεδὸν τὴν ἱστορίαν τῆς βιομηχανίας τοῦ Αἰγυπτιακοῦ λαοῦ ἀνευρίσκομεν γεγραμμένην ἐπὶ τῶν τάφων, ὀβελίσκων καὶ μνημείων, κεκοσμημένων δι' ἐπιγραφῶν καὶ εἰκόνων, αἰτινες παρίστανον τὰ ἦθη, ἔθιμα καὶ τὰς καθημερινὰς ἐνασχολήσεις τοῦ ἔθνους.

Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἀνεδείχθησαν ἐπιτηδαιοὶ εἰς τὴν ὑφαντικὴν, τὰ δὲ χρώματα, δι' ὧν ἔβαπτον τὰ ἐνδύματα αὐτῶν, ἦσαν τοσοῦτω ζωρὰ καὶ στιλπνὰ, ὥστε σχεδὸν ἔμειναν διὰ παντὸς ἀμίμητοι· ἐγνώριζον πρὸς τούτοις τὴν τέχνην τῆς ὑαλοποιίας,

καὶ εἰργάζοντο μετ' ἐπιτηδειότητος τὸν χαλκόν, χρυσοῦν καὶ ἄργυρον, ἐκτὸς τοῦ σιδήρου.

Οἱ Αἰγύπτιοι ἐκαλλιέργησαν τὰς τέχνας εἰς μέγαν βαθμόν· ὅσῳ δὲ ἀρχαιότερον ἀνατρέχομεν τὴν ἱστορίαν αὐτῶν, τοσοῦτω μᾶλλον πειθόμεθα περὶ τῆς τελειοποιήσεως τῶν παρ' αὐτοῖς τεχνῶν.

Αἱ σχέσεις τῶν Αἰγυπτίων πρὸς τ' ἄλλα ἔθνη ἦσαν περιωρισμένα, τὸ δὲ ναυτικὸν τῶν δὲν ἦτον ἀναλόγως ἀνέπτυγμένον πρὸς τὴν βιομηχανίαν αὐτῶν.

Οὐχ ἦττον ὅμως οἱ Αἰγύπτιοι ἐχρημάτισαν τὸ κέντρον ἐμπορίου μετὰ μεγάλης δραστηριότητος ἐκτελουμένου. Ἡ ἄνω Αἴγυπτος, ἢ καὶ ἄλλως Θηβαῖς καλουμένη, ἐπωφελήθη ἰδίως ἐκ τοῦ ἐμπορίου μετὰ τῶν ἐνδοτέρων τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῶν ἐκεῖθεν τῆς ἐρήμου χωρῶν· προσέτι δὲ ἐκέκτητο τὰ ἀρχαιότερα μεταλλεῖα, ἅτινά ποτε ἐγένοντο γνωστὰ εἰς τὸν κόσμον. Οὐδόλως λοιπὸν δύναται νὰ μᾶς ἐκπλήττωσι τὰ πλούτη καὶ ἡ δύναμις τῆς χώρας ἐκείνης, ἣτις, εὐποροῦσα, ἀνήγειρε τοὺς μεγαλοπρεπεῖς ἐκείνους ναοὺς, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν ὁποίων διετέλει τὸ ἐμπόριον καὶ ἡ βιομηχανία τῶν Αἰγυπτίων.

Πολλὰς τῶν νεωτέρων ἐφευρέσεων ἀποδίδουσιν εἰς τοὺς Αἰγυπτίους, παραδεχόμενοι, ὅτι ἡ χρῆσις τῆς δι' ἀτμοῦ μηχανῆς ἦτο γνωστὴ εἰς αὐτοὺς, οἵτινες τὴν μετεχειρίζοντο εἰς τὰς φυσικὰς καὶ χημικὰς ἐπιστήμας. Διὰ τῆς μηχανικῆς ἐτετέστησαν παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις θαύματα.

Ἄλλ' ὅσῳ ἀφ' ἐνὸς αἱ τέχναι εἶχον φθάσει εἰς μέγιστον βαθμὸν ἀναπτύξεως, τοσοῦτω ἀφ' ἑτέρου τὸ ὄνομα "τῆς ἐπιστήμης" ἔμεινε πάντῃ ἀγνωστον παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις, οἵτινες ποτέ δὲν ὑψώθησαν εἰς τὸ θεωρητικὸν καὶ φιλοσοφικὸν πνεῦμα τῶν Ἑλλήνων.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔθνων, οἱ Βαβυλώνιοι φαίνονται ἐν τῇ ἀρχαιότητι, ὡς ἔθνος βιομήχανον. Ἡ ἐξαιρετικὴ θέσις τῆς Βαβυλώνας, κειμένης μεταξὺ δύο πλευστῶν ποταμῶν, καὶ ἡ γεινίασις αὐτῆς πρὸς τὴν Ἀραβίαν καὶ Συρίαν, συνετέλεσεν οὐκ ὀλίγον εἰς ἀνάπτυξιν ἐμπορικῶν σχέσεων πρὸς χώρας, μεθ' ὧν ἐνήργει τὸ τῆς εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς αὐτῆς ἐμπόριον. Ὁ σίτος, ὅστις, κατὰ παράδοσιν τινα, ἠύξησε κατ' ἀρχὰς ἄγριος εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ἐκαλλιεργήθη μετ' ἐπιμελείας εἰς τὰς καρποφόρους πεδιάδας τῆς Βαβυλώνας, ὁπόθεν ἀπεστάλη εἰς χώρας ἀπωτάτας. Παραδέχονται πρὸς τούτοις, ὅτι ἡ ὑφαντικὴ καὶ ἡ βαφικὴ ἀνεπτύχθησαν πολὺ ὑπὸ τῶν Βαβυλωνίων· οἱ δὲ τάπητες αὐτῶν ἦσαν ἐπίσης περίφημοι καθὼς καὶ τὰ

υφάσματά των. Τὰ βαμβακερὰ τῆς Βαβυλῶνος υφάσματα ἐπεζητοῦντο οὐχὶ μόνον διὰ τὴν σταθερότητα τῶν χρωμάτων, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν λεπτότητα τῆς τέχνης των. Τὰ τῆς Βαβυλῶνος δὲ ἐργοστάσια διετήρησαν τὴν φήμην των καὶ μετὰ τὴν πτώσιν

τοῦ βασιλείου τῆς Ἀσσυρίας, μέχρις αὐτῆς τῆς ὑπεροχῆς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Κράτους.

I. Καζανζῆς.

Ἐν Μαγκεστρία.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΟΙΚΙΑΚΗ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΠΕΡΙ ΟΝΕΙΡΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΝΙΓΑΔΙΩΝΟΣ.

Χαίρε φιλάτη Εὐανθία, εἶμαι ἀνυπόμονος νὰ μάθω τὶ ὄνειρον εἶδες ταύτην τὴν νύκτα· δὲν ἀμφιβάλλω δὲ ὅτι τὰ κόλλυβα τοῦ Ἁγ. Θεοδώρου¹, ἅπερ σοι ἔδωκα, τὰ ἔθεσες, πρὶν ἢ κατακλιθῆς, ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν σου . . . ἀλλὰ τὶ ἔχεις, σὲ βλέπω λίαν ὠχρὰν καὶ τεταραγμένην· εἶπέ μοι πρὸς θεοῦ ταχέως, μήπως πάσχεις; θεέ μου πόσον πελιδνὸν φαίνεται τὸ ῥοδόεν προσωπὸν τῆς!

Μήταράσσου, προσφιλεστάτη μου Ἐλένη· τίποτε δὲν πάσχω· εἶμαι δὲ μόνον καταβεβλημένη, διότι διήλθον ἀνήσυχον νύκτα. Τρομερὰ τινα ὄνειρα καὶ νυκτερινὰ τινα φαντάσματα, μὲ ἔφερον εἰς ταύτην τὴν κατάστασιν. Παρατηρεῖς; ἀκόμη τρέμω.

Εἰπέ μοι λοιπὸν φιλάτη μου ἀδελφῆ, ὄνειρα καὶ νυκτερινὰ φαντάσματα ἦσαν ταῦτα ἅπερ τοσοῦτον σὲ κατέβαλον;

Χθὲς τὸ ἑσπέρας ἀσπασθεῖσά σε, μετέβην εἰς τὸν κοιτῶνα μου, ἔνθα ἀπεκδυθεῖσα, ἀμέσως κατεκλίθην· ἀλλ' ἐπὶ πολλὴν ὥραν δὲν ἠδυνάμην ν' ἀποκοιμηθῶ· ῥεμβασμοὶ δὲ ποικίλοι καὶ λίαν συγκεχυμένοι διεδέχοντο ἀλλήλους, περιστρεφόμενοι πάντοτε περίξ ἑνὸς καὶ μόνου σημείου, δηλαδὴ περὶ τῆς μαντικῆς δυνάμεως τῶν κολλύβων. Ἡ φαντασία μου ἀνέωξεν ἐνώπιόν μου τὰς πύλας μεγαλοπρεποῦς καὶ θελξικαρδίου παραδείσου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου, ὑπὸ τὴν σκιὰν παχυφύλλου δένδρου, μοὶ ἐφάνη ὡς νὰ εἶδον κοιμώμενον, ὡς ἄλλον Ἐνδυμίωνα, νεανίσκον τινὰ θαυμασίας καλλονῆς . . . ὦ πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἔβλεπον αὐτὸν καθ' ὕπνον. Περὶ τὴν τρίτην ὥραν μετὰ τὸ μεσο- νύκτιον, καταβεβλημένη ἐκ τῆς αὐπνίας, ἀφέτην εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ θεοῦ τῶν ὀνείρων Μορφέως. Ἀλλὰ φεῦ! τοὺς τερπνοὺς ῥεμβασμοὺς παρη-

κολούθησε σειρὰ τις μελανοπερυγῶν ὀνείρων, ἅτινά με ἐνέπλησαν φρίκης καὶ τρόμου. Ποτὲ μὲν μοὶ ἐφαίνετο, ὅτι ὀλισθήσασα ἐξ ἀποκρήμνου τινὸς βράχου, ἐφερόμην μεθ' ὀρμῆς ἀκατασχέτου εἰς ἀβύσσους, ποτὲ δὲ ὅτι ῥιφθεῖσα ἐντὸς τῆς θαλάσσης καὶ παλαίουσα πρὸς τὰ φοβερὰ κύματα, ἐβυθιζόμεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐντὸς τῶν ὑδάτων . . . ἄλλοτε δὲ πάλιν μοὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔβλεπον πρασινώδη τινὰ καὶ φρικαλέον ὄφιν ἔρποντα πρὸς τὴν κλίνην μου . . . ὦ, ἀρκεῖ, ἀρκεῖ φιλάτη, μὴ, σὲ παρακαλῶ, μὴ λέγε περισσότερα· διότι μοὶ ἐμποιεῖς τρόμον.

Ἀλλὰ λάβε ὀλίγην εἰσέτι ὑπομονὴν Ἐλένη μου, καθότι δὲν ἤκουσας ἀκόμη τὸ οὐσιωδέστερον μέρος τῶν ἀγωνιῶν μου . . . μοὶ φαίνεται ὡς ν' ἀκούω τινὰ βηματίζοντα πρὸς τὴν αἴθουσαν . . . ὦ ναι, εἶναι ἢ αὐτοῦ ἐξοχότης, ὁ ἰατρὸς, ἃς μεταβῶμεν πρὸς αὐτόν· Χαίρετε μοὶ φίλοι· πῶς ἔχεις Κυρία Ἐλένη; εἶσαι καλὰ Δεσποσύνη Εὐανθία; ἀλλὰ τὶ ἔχεις τέκνον; δὲν φαίνεσαι προσχαρῆς, "ἵνα τὶ ὠχρὸς σου καθεῖλε παρειάς;"

Ἄφες με ἰατρέ μου, καθότι διήλθον κακίστην νύκτα· τὰ δὲ ἀποτελέσματα τῶν παννυχίων μου τρόμων μένουσιν ἔτι ἐγκεχαραγμένα ἐπὶ τοῦ προσώπου μου. Ὡς νὰ μὴ ἤρκουν τὰ φοβερὰ ὄνειρα, ἅπερ τοσοῦτόν μου διετάραξαν τὸ νευρικὸν σύστημα, περὶ ὄρθρον, μοὶ ἐφάνη ὡς νὰ εἶδον πιθηκόμορφόν τι τέρας, ὅπερ πηδῆσαν ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἐπιγαστρίου μου· δὲν δύναμαι νὰ παραστήσω ὑμῖν διὰ λέξεων τὸ βάρος ὅπερ μοὶ ἐπροξέενε ἠσθανόμην ὡς νὰ ἔθεσαν ἐπὶ τοῦ στήθους μου τὰ ὄρη Ἀραρατ μετὰ τῆς κιβωτοῦ τοῦ Νῶε. Νὰ κινηθῶ δὲν ἠδυνάμην, οὔτε ν' ἀναπνεύσω ἐλευθέρως· ἀπεπειράθην δις, ἢ τρίς νὰ φωνήσω, ἀλλὰ καὶ τοῦτό μοι ἦτο ἀδύνατον· ὁ δὲ ἰδρὼς ἔρρεε κρουνηδὸν ἀπὸ τοῦ σώματός μου. Οἱ στρογγύλοι καὶ ἐξέχοντες ὀφθαλμοὶ τοῦ τέρατος, στρεφόμενοι βλυσυρῶς ἐπ' ἐμοῦ, μοὶ ἐνέπνεον φρικιασμῶ. Ἡ μορφή αὐτοῦ ὑφισταμένη συνεχεῖς ἀλλοιώσεις, καθί-

¹ Ἐν Θράκη, τὴν παραμονὴν τοῦ Ἁγ. Θεοδώρου τὰ μὴ μεμνησ- τευμένα κοράσια συνεθίζουσι νὰ λαμβάνωσι κόλλυβα ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ νὰ τὰ θέτωσιν ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον τῆς στρωμνῆς των, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ ἴδωσι καθ' ὕπνον ἐκείνην τὴν νύκτα, τὸ ὃν ὅπερ πρῶρισται νὰ μνηστευθῇ αὐτὰ.

στατο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀγριωτέρα, ἐπὶ τέλους δὲ ἐγένετο ὄλως θηριώδης· τότε δὲ, ἡμαρτον Θεέ μου, μοὶ ἐφάνη ὡς νὰ ἔλαβε τὴν μορφήν τῆς μάμμης μου, καὶ πρίον ἐπ' ἐμέ τοὺς ὀδόντας του, ἐπιθύριζε "θὰ σὲ φάγω, θὰ σὲ φάγω, ὡς τὴν ἀδελφήν σου." Πρὸς δὲ τὸ ἀνοιγμα τοῦ παραπετάσματος τῆς κλίνης μου, ἐντὸς τοῦ σκότους, διεκρίνετο ἰππόμορφόν τι τέρας, ὅπερ ῥίπτον ἐπ' ἐμοῦ χλευαστικὸν βλέμμα καὶ δῆθεν παρηγοροῦν με, ὑπετονθόρυζε "μὴ φοβοῦ . . . ἔλπιζε . . . εἶμαι ὁ κηδεμών σου"

τασμα Κύριε Ἀσκληπιάδῃ; ἠρώτησεν ἡ παθοῦσα εὐαίσθητος νεάνις.

Ἡ ἐπιστήμη μᾶς διδάσκει, δεσποσύνη μου, ὅτι τοῦτο προέρχεται συνήθως μὲν ἐκ δυσπεψίας, ἄλλοτε δὲ ἔνεκα μεγίστης ἐντάσεως τοῦ πνεύματος, ἢ ἠθικῆς τινος αἰτίας ἐρεθιζούσης δύναμίν τινα τοῦ νοῦς, ἢ ἐξ ὀργανικῆς τινος αἰτίας, ἥτοι ἐκ χρονίας παθήσεως τοῦ στομάχου ἢ τοῦ ἥπατος· ἀλλ' ἡ ἀτομικὴ μου ἰδέα εἶναι ὅτι κυρίως προέρχεται ἔνεκα κακῆς θέσεως τοῦ σώματος ἐν ὕπνῳ. Ὅθεν συμβουλεύω ὑμᾶς, νὰ κατακλίνησθε πάντοτε

Ο ΠΝΙΓΑΛΙΩΝ.

Ἦδη ἐνόησα φιλτάτῃ Εὐανθία, αὐτὸ τὸ ὁποῖον διηγείσαι τὸ ἔπαθον καὶ πολλοὶ ἄλλοι εἶναι ὁ λεγόμενος βραχνιάς. Δὲν ἔχει οὕτως ἰατρέ;

Ναί, ἀλλ' ἡμεῖς, ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, καλοῦμεν αὐτὸν Πνιγαλίωνα ἢ Ἐφιάλτην "Συμβαίνει δὲ ἐν ὕπνῳ, ὅτε ἡ φαντασία καὶ ἡ μνήμη εὐρισκόμεναι εἰς ἐγρήγορσιν, πλάττουσι φάντασμα τι, ἐπιτιθέμενον ἐπὶ τοῦ ὑπνώττοντος, ὃν περ καταπιέζει πνιγρῶς· αἱ δὲ δυνάμεις τῆς θελήσεως τοῦ σώματος εὐρίσκονται ἐν ὕπνῳ.

Καὶ πόθεν προέρχεται τὸ νυκτερινὸν τοῦτο φάν-

ἐπὶ τὸ δεξιὸν πλευρὸν, ἔχουσαι τὰς χεῖρας καὶ τὸν τράχηλον καὶ τὰ σκέλη ὀλίγον ἐπικεκαμμένα· ἡ ὑπτία θέσις τοῦ σώματος δὲν εἶναι τόσον ὑγιεινή.

Ἔχεις δίκαιον ἰατρέ μου· διότι σήμερον τὴν πρωΐαν ὅτε ἀφυπνίσθη, ἀπαλλαγείσα τοῦ ὄχληροῦ ἐκείνου φορτίου, εὖρον ἐμαντὴν ἐν ὑπτία θέσει· τὸ δὲ ἄνω μέρος τοῦ σώματός μου ἐκρέματο ἐξω τῆς κλίνης.

Τὴν γνώμην μου ἐπιβεβαιοῖ καὶ ὁ πατὴρ τῶν ἰατρῶν Ἰπποκράτης ὅστις ἐν τῷ Α' κεφ. τῶν Προγνωστικῶν αὐτοῦ ἰ.ε. παραγράφῳ λέγει:

“Τριπτιον δὲ κείσθαι καὶ τὰς χεῖρας καὶ τὸν τράχηλον καὶ τὰ σκέλεα ἐκτεταμένα ἔχοντα, ἦσσον ἀγαθόν.”

Παραδέχομαι τὴν γνώμην σας ἰατρέ μου καὶ εὐχαριστῶ ὑμᾶς πολὺ διὰ τὰς ἐξηγήσεις ἃς εὐηρεστήθητε νὰ ποιήσητε περὶ τοῦ ἐφιάλτου· ἀλλὰ διὰ νὰ γελάσωμεν ὀλίγον, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ διηγηθῶ ὑμῖν τί ἤκουσα περὶ τοῦ φυσικοῦ τούτου φαινομένου παρὰ τοῦ Ἐτυχέ ποτε εἰς συναναστροφὴν τινα νὰ γείνη λόγος περὶ τοῦ πνιγαλίωνος καὶ ὁ ἐκφράζων σπουδαίως τὴν γνώμην του, εἶπεν ὅτι ὁ λεγόμενος βραχυνιάς οὐδὲν ἄλλο ἦτο, εἰμὴ “σατανικὴ φαντασία” καὶ ὅτι συμβαίνει εἰς ἐκεῖνον, ὅστις, κατὰ παραχώρησιν τοῦ φύλακος ἀγγέλου, ἤθελε καθήσει εἰς τόπον, ἔνθα τὴν νύκτα ἐχόρευσαν δρυάδες καὶ νηρηίδες.

Νόστιμος τῶντι ἐξήγησις· ἀλλὰ σᾶς εἶπε καὶ ἀλεξήτηριόν τι, δι’ οὗ ν’ ἀποτρέπητε τὸ κακόν;

Ἀναμφιβόλως· ἂν ἐπιθυμήτε δὲ νὰ τὸ ἀκούσητε, ἰδοὺ αὐτὸ ἐν εἴδει συνταγῆς: “λάβε τρία φύλλα δάφνης καὶ γράψον ἐπὶ μὲν τοῦ πρώτου, “Ἡλί, Ἡλί, λαμὰ σαβαχθανί,” ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου, “Θεέ μου, Θεέ μου ἵνα τί με ἐγκατέλιπες;” ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου, “Ἐλωῖ, Ἐλωῖ, λαμμὰ σαβαχθανί;” ἀκολουθῶς τύλιξον αὐτὰ ἐντὸς καθαροῦ χαρτίου οὕτως, ὥστε νὰ σχηματίζεται δελτοειδῆς τις φάκελλος ἐπὶ τοῦ ὁποίου θές τρεῖς ἀστερίσκους καὶ τὴν ἐπιγραφὴν, “ὀπίσω μου Σατανᾶ” τοῦτο δὲ φέρε πάντοτε ὡς περίαπτον ἐπὶ τοῦ στήθους σου καὶ ἔχε τὴν πεποιθήσιν ὅτι θέλει σε προφυλάσσει ἀπὸ τὰ “πεπυρωμένα βέλη τοῦ πονηροῦ τὰ καθ’ ἡμῶν δολίως κινούμενα.” Πῶς σᾶς φαίνεται λοιπὸν ἰατρέ ἡ συνταγὴ αὕτη; δὲν νομίζετε ὅτι ἤθελεν εἰσθαι φρόνιμον νὰ βάλῃ αὐτὴν εἰς πρᾶξιν ἡ Εὐανθία ὅπως εἰς τὸ ἐξῆς διέρχεται ἀταράχους νύκτας;

Τῷ ὄντι ἤθελεν εἰσθαι ἀστεῖον· ἀλλ’ αἱ ἐπῶδαὶ αὐταὶ εἶναι λείψανα παναρχαίων δεισιδαιμονιῶν, ἃς αἰεὶ ἡ ἀμάθεια ἐγκολποῦται καὶ περιθάλλει. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ δάφνη ἐκαλεῖτο “μαντικὸν φυτόν” ἐν δὲ τῇ βοτανομαντεία μετεχειρίζοντο τὰ φύλλα τῆς συκῆς καὶ τοῦ ἐλελισφάκου πρὸς σκοπὸν τινα παρόμοιον μὲ τὸν τῆς συνταγῆς τοῦ Ἡ ἀρχαία δεισιδαιμονία εἶχε πολλὰ εἶδη μαντειῶν, αἱ πλείσταὶ τῶν ὁποίων, καὶ τοὶ ὀλίγον τι παρηλλαγμένοι, σῶζονται καὶ παρ’ ἡμῖν ὑπῆρχον λ. χ. ἡ ὕδρομαντεία, ἡ δακτυλομαντεία, ἡ ὄνυχομαντεία, ἡ κοσκνομαντεία, ἡ τεφρομαντεία,

ἡ κηρομαντεία καὶ τόσαι ἄλλαι, ἃς χάριν συντομίας παραλείπω. Ἐν ὄσῳ δὲ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὑπάρχει ἀμάθεια καὶ ἀπαιδευσία, ποτὲ δὲν θέλουσι λείψει οἱ προσέχοντες εἰς τοιοῦτους “βεβήλους καὶ γραῶδεις μύθους.”

Τότε λοιπὸν ἴσως δὲν πρέπει νὰ πιστεύωμεν καὶ εἰς τὴν προφητικὴν δύναμιν τῶν κολλύβων τοῦ Ἁγ. Θεοδώρου καὶ ὁμως ἐγὼ πολλάκις ἤκουσα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Οἰκονόμου τῆς κωμοπόλεως ἡμῶν νὰ λέγῃ, ὅτι πρὶν ἢ μνηστευθῆ τὴν μακαρίτιδα πρεσβυτέραν του, θεῖς κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ εἰρημένου Ἁγίου κόλλυβα ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν του, εἶδε καθ’ ὕπνον, λίαν ἐναργῶς, τὴν μέλλουσαν σύζυγόν του κειμένην νεκράν· τὸ δὲ ἐνύπνιον διττῶς ἐπληρώθη· καθότι νυμφευθεὶς αὐτὴν, μετ’ οὐ πολὺ εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ κλαύσῃ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ αὐτῆς. Ἐχω δὲ πλήρη πεποίθησιν ὅτι ὁ Σεβάσμιος γέρων δὲν ἀγαπᾷ νὰ λέγῃ πράγματα ἅπερ δὲν εἶναι ἀληθῆ.

Εἰς τοῦτο δὲν ἀντιλέγω Κυρία Εὐανθία, ἀλλὰ πιθανὸν ὅσα εἶπε νὰ συνέβησαν κατὰ τινα σύμπτωσιν,

Ἴσως· ἀλλ’ ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι τὰ ὄνειρα, ἂν ὄχι ὅλα, τοῦλάχιστόν τινα ἐξ αὐτῶν ἔχουσι προγνωστικὴν τινα δύναμιν, ἀφοῦ μάλιστα οἱ περιφημότεροι τῶν ἀρχαίων σοφῶν πιστεύουσιν εἰς αὐτὰ καὶ ἡ ἱερὰ ἡμῶν θρησκεία δὲν τὰ ἀπορρίπτει.

Μὴ κίνει τὸν ἀνάγυρον πολλὰ ἡδυνάμην νὰ εἶπω ὑμῖν περὶ ἐνυπνίων καὶ ὑπνοβιότητος καὶ ἐν γένει περὶ δεισιδαιμονιῶν, ἀλλ’ ἴσως ἤθελον σκανδαλισθῆ αἱ ἀθῶαι ὑμῶν καρδίαι· ἄλλως τε δὲν μοι τὸ ἐπιτρέπει καὶ ὁ καιρὸς, καθ’ ὅτι ἔχω νὰ ἐπισκεφθῶ ἀσθενεῖς τινας. Ἐπειδὴ ὁμως μοὶ εἶπετε ὅτι ἡ θρησκεία ἡμῶν δὲν ἀπορρίπτει τὰ ὄνειρα ἐπιτρέψατέ μοι πρὶν ἢ σᾶς ἀποχαιρετίσω, ν’ ἀπαγγείλω ὑμῖν, ἐν εἴδει ἐπιλόγου, ὀλίγας λέξεις ἐκ τῆς “Σοφίας Σειράχ” τεμάχια τῆς ὁποίας συνεχῶς ἀκούετε ἀναγινωσκόμενα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ “ ἐνύπνια ἀναπετεροῦσιν ἄφρονας. ὡς δρασσόμενος σκιᾶς καὶ διώκων ἀνεμον, οὕτως ὁ ἐπέχων ἐνυπνίους· ἀπὸ ἀκαθάρτου τί καθαρισθήσεται, καὶ ἀπὸ ψευδοῦς τί ἀληθεύσει; μαντεῖαι καὶ οἰωνισμοὶ καὶ ἐνύπνια μάταιά ἐστι μὴ δῶς εἰς αὐτὰ τὴν καρδίαν σου· πολλοὺς γὰρ ἐπλάνησε τὰ ἐνύπνια καὶ ἐξέπεσον ἐλπίζοντες ἐπ’ αὐτοῖς.” Χαίρετε. Ἐλπίζω νὰ ἐπανίδω ὑμᾶς ταχέως.

M. K.

ΤΕΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ.

ΤΟΥΡΚΙΑ.

Βιέννη, 6/18 Μαΐου.

Ἀναγγέλλεται ὅτι ἐντὸς τριῶν ἐβδομάδων πρόκειται νὰ συγκεντρωθῇ ἐν Σούμλα τουρκικὸς στρατὸς συγκείμενος ἐκ 50,000 ἀνδρῶν. Αἱ Ἐταιρεῖαι τῶν σιδηροδρόμων Βάρνης, Δουνάβεως καὶ Εὐξείνου πόντου ἔλαβον διαταγὰς νὰ ποιήσωσι προετοιμασίας πρὸς μεταφορὰν στρατοῦ. Καὶ ἑτέρα συγκέντρωσις μελετᾶται πλησίον τοῦ Τουλτσχινᾶ. τὰ μέτρα δὲ ταῦτα εἶναι διαδηλώσεις ἐναντίον τῆς Ῥουμανίας.

ΑΥΣΤΡΙΑ.

Βιέννη, 7/19 Μαΐου.

Ἰδιαιτέρον τηλεγράφημα ἐκ Φλωρεντίας ὑπὸ σημερινὴν ἡμερομηνίαν ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:—“ Κατ’ ἀξιοπίστους εἰδήσεις ληφθείσας ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὁ Ἀαλῆ Πασᾶς εἶναι ἤδη ἐντελῶς πεπεισμένος ὅτι ἡ Αἰγυπτιακὴ κυβέρνησις ἐνεργεῖ μυστικούς ἐξοπλισμούς, καὶ ὅτι συνωμολογήθη πενταπλῆ συμμαχία μεταξὺ Αἰγύπτου, Ἑλλάδος, Σερβίας, Ῥουμανίας καὶ Μαυροβουνίου.

ΓΑΛΛΙΑ.

Βερσαλλίαι. 9/21 Μαΐου.

Ὁ στρατὸς τῶν Βερσαλλιῶν εἰσῆλασεν εἰς Παρισίους σήμερον τὴν 4^η ὥραν μ.μ. ἐκ δύο διαφόρων σημείων, δηλ. διὰ τῆς πύλης St. Cloud ἐν Point du Jour, καὶ διὰ τῆς πύλης Montrouge. Οἱ στασιῶται ἐγκατέλιπον τὰ ὀχυρώματα.

ΡΩΣΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΑ.

Κωνσταντινούπολις, 10/22 Μαΐου.

Βεβαιοῦται ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Ῥώσων πρόκειται νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Σουλτάνον, οὗτος δὲ πάλιν θέλει ἀνταποδώσει τὴν ἐπίσκεψιν ἐν Πέτροπόλει. Κατὰ συνέπειαν δὲ τῶν φιλικῶν τούτων συνεννοήσεων, ἅπαντες οἱ Πολωνοὶ μετανάστει ἐν Τουρκία θέλουσιν ἐξωσθῆ, οἱ δὲ ἐν τῷ στρατῷ θέλουσιν ἀπολυθῆ. Τὰ μέτρα ταῦτα ἤδη τίθενται εἰς ἐνέργειαν. Ἡ δὲ παραχώρησις τοῦ Βατουμίου εἰς τὴν Ῥωσσίαν, καίτοι ἐναντίον συμβάσεώς τινος, εἶναι ἔργον τετελεσμένον.

ΓΑΛΛΙΑ.

Βερσαλλίαι, 12/24 Μαΐου.

Τὰ νεώτερα ἐκ Παρισίων εἰσι λίαν θλιβερά.

Οἱ στασιῶται πυρπολήσαντες τὸ Κεραμεικὸν, τὰ μέγαρα τοῦ Ἱπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ἄλλα δημόσια οἰκοδομήματα, ἐξακολουθοῦσιν ἀνθιστάμενοι.

Ὁ ἐμπρησμός εἶναι μέγας ταύτην δὲ τὴν στιγμὴν τὰ ἐνταῦθα σώματα τῶν Πυροσβεστῶν πρόκειται νὰ σπεύσωσιν εἰς τὸν τόπον τῆς πυρκαϊᾶς.

Οἱ κατέχοντες τὰ μεσημβρινὰ φρούρια στασιῶται ἐξηκολούθουν ὅλην τὴν νύκτα βομβαρδίζοντες τοὺς Παρισίους.

Τὰ στρατεύματα προβαίνουσιν ἐπὶ τὰ πρόσω μαχόμενα καὶ ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς συμπλοκῆς μόλις εἶναι πιθανὸν ὅτι θέλουσιν ἐπιτύχει νὰ καταστείλωσι σήμερον τὴν περίξ τοῦ Κεραμεικοῦ ἀντίστασιν.

Οἱ συντάκται, λόγιοι Ἕλληνες.—Ὁ ἐκδότης καὶ εἰς ἐκ τῶν συντακτῶν, Σ. Α. Παρασυράκης, 24, New Broad Street, London, E.C.